

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

Fókuszban a világiasság

TARTALOM

Egy „jubileumi” kiadás margójára <i>Szőke Imre</i>	2
Lót – egy elrontott élet? <i>Kovács Ferenc</i>	4
Idézetek	7
Isten dicsőítése a pénzünkkel <i>John Piper</i>	8
Hogyan legyünk lelki beállítottságúak? <i>John Piper</i>	11
Az Úr szól! <i>Molnár Sándor</i>	14
„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” <i>Szőke Krisztina</i>	17
New Age <i>Hatvani-Nagy Alpár</i>	18
Olvasásra ajánljuk	22
A rendíthetetlen szülő és tanár <i>James W. Beeke</i>	23
Sportoljunk együtt! <i>Fülöp János</i>	24
A nagy titok <i>Jeremiah Burroughs</i>	26
Lelki legeltetés <i>Keresztúri Pál</i>	29
Hírek a missziós mezőről <i>Curcubet Gábor</i>	32

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula
Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja

**Károlyi Gáspár Teológiai
és Missziói Intézet**

3527 Miskolc Kartács u. 1.

Tel.: (36) 46-412-558

E-mail: kgmtmi@t-online.hu

www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

EGY „JUBILEUMI” KIADÁS

SZŐKE IMRE

„Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy elszámálhatnám.” (Zsolt 40,6)

Talán sokaknak fel sem tűnt volna – ha nincs ez az új ’külső’ –, hogy a Keskeny Út az ötvenedik számánál jár. Ez lehet sok vagy kevés – megítélés kérdése –, de többen úgy gondoltuk, nem mehetünk el szó nélkül eme sarokszám mellett. Ezt a pár sort a Keskeny Út olvasójaként, terjesztőjeként, cikkírójaként és egykori szerkesztőjeként vetem papírra, ezért engedtessek meg nekem helyenként egy kis elfogultság.

Nos, hogyan jutottunk el idáig? – kérdezhetjük. Ha visszatekinünk az elmúlt több mint egy évtizedre, az őszinte válasz így hangzik: kegyelemből. Kegyelemből, mert kezdetben nem volt olvasótáborunk. Kegyelemből, hiszen senki sem gondolta volna egykor, hogy a lap ilyen hosszú életű lesz. Kegyelemből, hiszen nem volt világos, miből teremtjük elő a kiadáshoz szükséges anyagi fedezetet. Kegyelemből, hiszen egyáltalán nem volt könnyű összehangolni több ember munkáját. Kegyelemből, mert nem volt – és még mindig nincs – túl sok tapasztaltunk a lapszerkesztésben, kiadásban. Kegyelemből, hiszen a sok álmatlan éjszaka és – mondjuk ki – bosszúság közepette megfordult a fejünkben, hogy abbahagyjuk a kiadást. Kegyelemből, hiszen a nehézségek ellenére megadatott, hogy hálaadás és öröm is legyen a szívünkben, amikor hallottuk, olvastuk a különféle csatornákon érkező pozitív visszajelzéseket (lelkészektől és laikusoktól egyaránt).

Mindezek illusztrálására hadd álljon itt néhány információ és statisztikai adat. A lap első száma 1993 decemberében jelent meg Budapesten. Ez amolyan kezdeti próbálkozás volt, és csupán a Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet diákjairól és szolgálatukról szólt. Az igazi indulás azonban még váratott magára 1998 novemberéig, amikor is immár Miskolcon megjelent a második szám. Ettől kezdve viszont már rendszeresnek mondható a Keskeny Út megjelenése. A második szám mindösszesen 8 oldalas volt, de az évek során lassan eljutottunk a most már standardnak mondható 28-32 oldalas formátumig (bár esetenként voltak 36 oldalas számaink is). Érdekes azt is megjegyezni, hogy a kezdeti időszakban havonta jelent meg az újság, majd váltottunk a kéthavira, végül a negyedéves megjelenés állandósult. Az elmúlt 12 esztendőben öt szerkesztő próbálta – kisebb-nagyobb sikerrel – kézben tartani a Keskeny Út dolgait. Ami a cikkek szerzőit illeti, az évek során egyre többen kapcsolódtak be ebbe a munkába, de sok esetben kül-

földi evangéliumi folyóiratokból is szívesen adtunk közre, illetve vettünk át cikkeket. A Keskeny Útból jelenleg átlagosan 700 példányt nyomtatunk, 200 példányt fénymásolunk, de legalább 100-an olvassák a világhálón is. Újságunkat négy országban terjesztjük, de ennél jóval több országban olvassák felekezetre való tekintet nélkül. Érkeztek visszajelzések németországi, angliai és amerikai olvasóktól is. Nyugodtan mondhatjuk tehát, hogy most már legalább 1,000 olvasója van minden egyes számnak. De ami a tényeken túl a legfontosabb: újságunk az elmúlt 12 esztendőben sokaknak segített a keskeny úton járni. Ezért pedig hálát kell adnunk, hiszen tetszett az Úrnak, hogy felhasználja ezt a szerény megjelenésű eszközt az Ő országának terjesztésében, illetve a keresztyének lelki erősítésében és tanításában!

Egy további fontos említésre méltó szempont az is, hogy a Keskeny Út és egyházunk története szorosán összefonódik. Az 1998-as második szám óta a Keskeny Út gyakorlatilag a Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapjának tekinthető. Ennek megfelelően sok mindenben társunk volt. Tanúja lehetett a népegyházból való kizárásunknak; az ellenünk indított rágalmozási hadjáratoknak; láthatta, ahogy magukat evangéliumiaknak nevező keresztyének miként hátrálnak ki mögülünk és maradnak a népegyházak lojális hívei – tudomást nem véve a későbbiek során rólunk; hasábjain jobban kifejtthettük nézeteinket és közzétehattük teológiai állásfoglalásainkat; látta, ahogyan a semmiből elkezdődik a gyülekezetek alapítása és a felekezet megszervezése; tanúja volt egyházunk növekedésének; hallhatta a bizonyágtételeket és a tábori beszámolókat stb.

Egyszóval: látott jó és rossz napokat egyaránt. A körülmények folyamatosan változtak, emberek jöttek, emberek mentek, de a Keskeny Út maradt. És

maradt az elkötelezett evangéliumi és református szemlélet, amely mindig is célkitűzésünk volt.

Kedves Olvasók! A szerény kezdetek olyan szépek és sokakat inspirálhatnak. Gondolhatunk arra a 12 emberre, akik egykor a Római birodalom egyik poros provinciájából elindultak és üzenetükkel felforgatták az akkor ismert világot. De gondolhatunk arra az Ágoston-rendi német szerzetesre is, aki nem félt szembemenni egy világegyházzal, amely eltért a Szentírástól. Olyan szépek a szerény, emberileg semmit nem ígérő kezdetek! De Istennek tetszik, hogy semmit nem ígérő kezdeteket felhasználva, illetve a senkikkel és a semmikkel szövetséget kötve megszégyenítse azokat, akik szkeptikusan legyintenek a kis

kezdetek láttán. Ez a lap nem indulhatott volna szerényebb körülmények között. De tett az Istennek és megáldotta ezt a jelentéktelennek tűnő folyóiratot. Ezért egyedül Őt illeti a dicséret és a dicsőség!

E jubileumi szám alkalmából – a külső megújulása mellett – szeretnénk pár tartalmi változást is életbe léptetni. Ezentúl minden szám közép-pontjába egy aktuális téma kerül, amellyel négy-öt cikk kere-

tében részletesen is foglalkozni fogunk. A hírek rovat is átalakul: a jövőben nagyobb figyelmet szeretnénk szentelni a külmisziói jellegű híreknek.

Ez tehát az ötvenedik szám... Vajon lesz-e századik szám? Ha igen, reméljük, hogy akkorra –negyedeves megjelenéssel számolva ez 12 év múlva esedékes – egy teljesen megszervezett és megerősödött, önkormányzó és önfenntartó hitvalló református felekezet fogja abban a 100. számban magasztalni az Urat. Egy olyan egyház, amely mentes a világias lelkülettől, a teológiai liberalizmustól, a névleges keresztyénségtől, a masszív képmutatástól, valamint a megalkuvástól. Egy olyan egyház, amely szeretne megfelelni az Egyház Urának és Neki adni minden dicsőséget. Egy olyan egyház, amely Isten Igéjét valós tekintélyként fogadja el, komolyan veszi, és a gyakorlatban is ahhoz igazodik. Egy olyan egyház, amely ragaszkodik hitvallásaihoz.

Az Úr könyörüljön rajtunk, hogy addig is tudjuk Őt hűséggel és alázattal szolgálni! A Keskeny Útnak pedig azt kívánjuk, hogy maradjon meg azon a keskeny úton, amelyen elindult!

Hogyan jutottunk el
idáig?
Ha visszatekintünk az
elmúlt több mint egy
évtizedre, az őszinte
válasz így hangzik:
kegyelemből.

LÓT – EGY ELRONTOTT ÉLET?

Kovács Ferenc

Isten Igéje nemcsak tanításokat sorol fel és alapelveket állít elénk – ezeket valós történelmi személyek életén keresztül mutatja be. Igen hálásak lehetünk a Lótról szóló leírásért. Mindjárt a Szentírás elején megdöbbentő képet kapunk a kétfelé sántikáló ember életének kimeneteléről. Vizsgáljuk meg alaposan, és emlékezzünk mindarra, amire Isten Igéje Lót életén keresztül figyelmeztet, hogy ne jussunk hasonló helyzetbe és állapotba!

Lót Ábrahám unokaöccse, aki nagybátyjával együtt elhagyja szülőföldjét – Úr-Kaszdimot – és Háránban, majd Kánaán földjén telepszik le (1Móz 11,27-32). Néhány évig együtt vándorol nagybátyjával és lehetősége van megismerni azt az egy igaz Istent, aki Ábrahámot elhívta, vezeti és gondoskodik róla. Tanúja Ábrahám egyik nagy bukásának, amikor az Úr vezetése nélkül Egyiptomba megy, és feleségét, Sárát a húgának mondja. Láthatja, hogy milyen bajt okoz ez Ábrahám számára – a fáraó elveszi feleségét –, és láthatja az Úr szabadítását ebből a nagyon szorongatott helyzetből. Ábrahámval együtt tér vissza Kánaán földjére, és rövid időn belül konfliktusba kerülnek a sok jószág miatt, amivel mindketten rendelkeznek. Azon a környéken, a dombvidéken, ahol megtelepednek az Egyiptomból való visszatérés után, kevés a legelő, hogy mindkettőjük állatait eltartsa. Miután nem sikerül másképp megoldani a konfliktust, Ábrahám azt ajánlja Lótnak, hogy költözzenek távolabb egymástól. Felkínálja a választás lehetőségét is: Lót döntse el először, hogy hol kíván letelepedni sok jószágával együtt. Ez életének első nagy próbája (1Móz 13,8-11). Hogy viszonyul nagybátyja ajánlatához? Mi alapján választ és mi alapján dönt? Amit eddig látott, hallott és tanult, azt most gyakorlatba kellene ültetnie. Legalább udvariasságból vissza kellene adnia a választás lehetőségét az idősebb (és talán bölcsőbb) Ábrahámnak. Lót azonban a magabiztos és önmagukat elég bölcsnek tartó ifjak csapdájába esik: igenis, tudok én jól dönteni! Van már elég eszem és eléggé felnőtt vagyok ahhoz, hogy tudjam, mit kell tenni. Felemeli szemeit, és látja, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld, gazdag terület. Amit lát, az vonzó a szemnek és vonzó

a szívnek. Gondolkodása logikus: ha sok jószágom van, annak jó legelő kell. Gondolni kell ennek a szaporodására és a gazdagság növekedésének a biztosítására. De mi a cél? Emberileg valóban logikus, de hová vezet? Hová kell, hogy vezessen? Úgy tűnik, Lót ezzel nem foglalkozik. Hadd álljunk meg itt egy pillanatra és hadd kérdezzem meg, hogy te szoktál-e ezeken gondolkodni? Mi a célod? Hová akarsz eljutni a döntéseid által, amelyeket hozol? Megvizsgálod-e az ellenérveket, és tulajdonítasz-e nekik kellő jelentőséget? Úgy tűnik, Lót nem ezt tette. Az Ige kihangsúlyozza, hogy annak a vidéknek a lakosai „nagyon gonoszak és bűnösök voltak az Úr előtt”. Mekkora fontosságot kell tulajdonítani ennek? Lót bizonyos szempontból ezt figyelembe veszi, mert nem költözik be egyből a városba, Sodomába. Azt olvassuk a 13,12-ben, hogy Sodomáig sátoroz. Valamit lát, valamit tud, ami visszatartja attól, hogy egyből odaköltözzön.

Azonban van egy fontosabb szempont, amire nagyon oda kell figyelni: keresi-e Lót az Isten akaratát? A szemét, a szívét megragadja a vonzó helyre való költözés; de érdekli-e az, hogy mit szól ehhez Isten? Sajnos nem. A Jordán vidékére való költözés nem önmagában rossz, hanem azért, mert nem az Úr küldi oda, hanem a saját szíve. És a szíve nem a biblikus alapelvek szerint dönt, hanem a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kérkedése szerint (1Jn 2,16). Bárhogyan is vizsgáljuk a dolgot, Lótnak ez a döntése a „világ” iránti szeretetből fakad – amit világiasságnak nevezünk. Ennek a gondolkodásmódnak az a lényege, hogy kihagyja Istent és az ember teljesen romlott természetének kívánságaira alapoz. Igazából az egy igaz Istent nem ismerő emberek jellemzője ez, de amint látjuk, a keresztyéneknek is szembe kell nézniük ezzel a kísértéssel. Lótról ugyanis úgy beszél Isten Igéje a 2Pt 2,7-8-ban mint igaz emberről.

Mi annyira vonzó Sodomában és vidékén, hogy Lót minden egyéb szempontot kész félretenni, hogy ott lakhasson? Ezékiel könyvében azt olvassuk Sodomáról, hogy kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál (16,49). Ezek a

dolgok mindenkor vonzóak voltak, és ma is azok. Ki ne szeretné az eledel bőségét és a gondtalan békességet? Azonban az édenkert elvesztése óta ez nem létezik ebben a bűntől fertőzött, megromlott világban, csak látszólag és sok gonoszsággal keverve. Ezért nagy önámítás azt hinni, hogy ebben a világban meg lehet találni az eledel bőségét és a gondtalan békességet anélkül, hogy az ember vétkek sokaságába belekeveredjen, amiért nagy árat kell fizetnie. Isten gyermekei azért nevezik magukat vándoroknak ebben a világban és azért vágyakoznak a mennyei haza után, mert ott majd bűntől és gonoszságtól, nyomorúságtól és fájdalomtól mentesen meglesz a gondtalan békesség és dicsőség. De vigyázat, ne hidd azt, hogy mindez a földön, ebben az életben megtalálható. Szomorú látni, hogy Lót belesett ebbe a csapdába, de azért íratattott le mindez, hogy minket figyelmeztessen és emlékeztessen. Azt hitte, hogy közel mehet a bűnhöz és élvezheti az életet, anélkül, hogy az hatással lenne rá.

A következő nagy figyelmeztetés az, hogy a gonoszsághoz hozzá lehet szokni. Ha az ember megalkuszik egy dologban és hosszú időn át ebben a megalkuvásban él, egy idő után a mércéje észrevétlenül lejjebb ereszkedik. Amit azelőtt nem tett volna meg – és elítélte azokat, akik azt tették –, most ő is kész megtenni. Vagyis Lót beköltözik Sodomába. Nem a város lett istenfőbb, hanem Lót gondolkodása lett megalkuvóbb. Az 1Móz 14,12-ben azt olvassuk, hogy „Sodomában lakott”. Az elején még túl gonosznak tartotta a várost, hogy beköltözzön, de aztán hozzászokott a közelében.

Nemsokára nagyon kellemetlen meglepetés érte. Sodomát és környékét idegen királyok támadták meg hadseregükkel, legyőzték és a lakosságát rabságba hurcolták (14 rész). Mivel Lót Sodomában lakott, őt és családját is rabul ejtették és elindították idegen földre. Egy pillanat alatt elveszítette teljes vagyonát,

amiért Sodomába költözött, de elveszítette szabadságát is. Ez egy jó lehetőség volt a gondolkodásra. Bizonyára nem volt nehéz meglátni az összefüggést a város gonoszsága és a vereség/rabság között. Bizonyára buzgón imádkozott szabadulásért és terveket készített, hogy ha az Úr kiszabadítja, akkor majd...

Isten könyörül rajta és Sodoma lakóin. Ábrahám utánuk megy kis csapatával, és kiszabadítja őket. Mindnyájan kapnak egy esélyt, hogy megtérjenek. A Szentírás nem részletezi Lót reakcióját és lépéseit a szabadulás után. Egy dolog azonban biztos: legközelebb, mikor hallunk róla (a 19. részben), akkor Sodoma kapujában ül. Az igei összefüggések alapján ez valószínűleg azt jelenti, hogy Lót tagja lett a város vezetőségének. Vajon a szívében el tudott távolodni a város gonoszságától, miközben egyre jobban benne élt annak mindennapi életében? És mi volt ismét a célja? Mit szeretett volna elérni a város egyik vezetőjeként? Vajon gondolt arra, hogy figyelmeztesse a lakosokat a gonoszságukra és Isten ítéletére? És ha igen, milyen eszközökkel?

Becslések szerint Lót közel 20 évet tölt Sodomában és környékén, attól kezdve, hogy elválik Ábrahámtól, addig az estéig, amikor a két angyal megérkezik. Látjuk, hogy Lót keresztyén maradt, hiszen teljesen másképp viszonyul a két idegenhez, mint a város többi lakója, de vajon milyen szinten áll a keresztyénsége? A kérdésünkre hamar megkapjuk a választ. Amikor Sodoma lakói körülveszik a házát és azt követelik, hogy adja ki a két idegen férfit, hogy szexuális kapcsolatot létesítsenek velük, Lót a lányait ajánlja fel nekik. Bármennyire szorult is a helyzet és bármennyire igyekszik is védeni a vendégeit, nem fér bele egy keresztyén apa gondolkodásába, amit itt tesz. Talán Sodoma életmódjának a hatása ez rajta? Mi más lehetne? Hogy jutott Lót ide? A megalkuvások sorozata megtette a hatását. És ezzel még nincs vége! Sajnos van még tovább, van még mélyebbre süllyedés.

Amikor az angyalok megparancsolják, hogy meneküljön, késlekedik. Talán ő sietne, de ott van a felesége és két lánya. És ott van az egész vagyona, amit gondosan gyűjtögetett hosszú éveken keresztül. És a tisztsége a városi vezetésben. Megannyi apró, de szoros szál, ami Sodomához köti.

Végül az angyalok kézen fogják és erővel kiviszik a városból. Ellátják jó tanácsokkal a további menekülésére nézve, hogy valóban életben maradjon. És mi a válasza? „Ne, oh Uram! Íme a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utólrerjen a veszedelem, és meghaljak. Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok” (1Móz 19,18-20). Nos, mit szólhatunk ehhez a hozzáálláshoz és érveléshez? Az angyalok elmondják neki Isten akaratát, amely a menekülését szolgálja, ő pedig a legnagyobb keresztyén alázattal elmondja, hogy az nem jó neki és inkább az ő tervét hagyja jóvá az Úr. Hol itt az engedelmség Lót részéről? Úgy látom, hogy nem fogadja el Isten akaratát, ragaszkodik a saját elképzeléséhez, és Isten megengedi neki, hogy menjen a feje után. Vigyázz, nem minden, amit Isten megenged az életedben, az Ő kijelentett akarat. Tehát nem áll meg az a tétel, hogy „ha az Úr nem akarja, hogy azt tegyem, akadályozzon meg”. Nem mindig fog. Ő megmondja, hogy mit akar, és te engedelmeskedsz vagy visszautasítod az Ő tanácsát. Miért jut ide Lót? Talán van valami köze Sodomának ehhez? Talán befolyásolta Lót gondolkodását Sodomá népe? Talán befolyásolja a te gondolkodásodat az istentelen világ, amiben élsz?

És ezzel még mindig nincs vége. Miközben mennek Czóár felé, a felesége nem tudja megállni, hogy vissza ne tekintsen. A szíve ott maradt Sodomában. Ő szerette azt a várost úgy, ahogy volt. Visszafordul és elveszti életét... Lót pedig elveszti a társát. Vajon egyik volt és egy akarat?

Nemcsak a társát veszítette el, hanem minden vagyonát, most már véglegesen. Pedig azért költözött Sodomába.

Aztán hamar kiderült, hogy a menekülési megoldása nem jó. Rövid időn belül már nem Czóárban tartózkodik, hanem egy barlangban, egy hegyen.

Igen valószínű, hogy nem azon a hegyen, ahová Isten angyalai küldték, hanem más hegyen. Nem kizárt, hogy Isten arra a hegyre küldte, amelyiken Ábrahám lakott, hiszen ott lett volna lehetősége újraértékelni az életét és megtérni. Lett volna lehetősége tisztességesen gondoskodni leányairól. De valamiért nem akart odamenni Lót. Úgy gondolom, a büszkesége nem engedte. Nem akart megalázkodni a nagybátyja előtt és elismerni, hogy elrontotta az egészséget, hogy vétkezett. Talán volt ennek valami köze a Sodomában töltött időhöz? Talán befolyásolta?

Élete vetése még termett egy rettenetes gyümölcsöt, amiről beszámol a Szentírás. A lányai látták, hogy nincs semmi esélyük a férjhezmenetelre és a gyerekszülésre. És azt is látták, hogy apjuk nem tesz semmit, hogy megoldja ezt a problémát. Tehát nem marad más hátra, minthogy ők maguk keressenek megoldást. Találnak is hamar: háljanak az apjukkal, és támasszanak utódot az apjuktól. Hogy belemegy-e ebbe vagy sem? Nem lényeges, azt is meg tudják oldani. Van bor, amit az apjuk szeret. Mióta a barlangban élnek, ezzel csillapítja a feszültségét. A lányok véghez is viszik a tervüket. Nem nehéz leitatni az apjukat. De vajon honnan vették az ötletet? Vajon a Sodomában töltött időnek van valami köze ehhez? Talán láttak, hallottak hasonlót?

Hol tartasz? Felismered-e a világ hatását az életedben, és védekezel-e ellene? Még mindig úgy gondolod, hogy elég bölcs és felnőtt vagy, elég érett keresztyén, hogy egyedül is jó döntést hozzál? Úgy gondolod, hogy továbbra sincs szükséged őszinte, szoros testvéri kapcsolatra? Úgy gondolod, hogy nem szükséges, hogy alávedd magad a pásztor(ok)nak, aki(k)re Isten rábízott? Gondold meg jól! Nehéz a megalázkodás, de aki megalázza magát, az felmagasztaltatik, aki felmagasztalja magát, az megaláztatik. Lót élete igen hangosan beszél arról az árról, amit fizetni kell a világ szeretetért. Testvérem, barátom, szeresd inkább az Urat! Vedd komolyan az Ő szavát, és vedd komolyan a testvéri közösség szükségét!

Vedd komolyan az autoritást, amit Isten rendelt, hogy ne juss oda, ahová Lót jutott! Azt mondd, hogy Isten dicsőségére akarsz élni. Szerinted Lót életében mi dicsőítette Istent? Akkor hát, te dicsőítsd másképp, úgy ahogy Igéjében tanít rá!

Lót élete igen hangosan beszél arról az árról, amit fizetni kell a világ szeretetért.

„Senki sem elmélkedhet a mennyei életről, hacsak meg nem hal a világnak és önmagának...”

Kálvin János

„Északi és déli sark hamarabb találkoznak, mint Krisztus szeretete és a világ szeretete...”

Thomas Brooks

„Megfeledkezni Krisztusról a világ miatt olyan, mint elcserélni egy kincset egy bóvlira, az örökkévalóságot egy pillanatra, és a valóságot egy árnyékra...”

William Jenkyn

„Oh, nyavalyás embernek hiábavalósága! Hogy vesztegetheted a te gyönyörűségeket ez te lelkednek elhitédjének, a világi tisztaságnak keresésére? Honnan származott ez te nagy bolondságod, ha nem a te lelki szemeidnek sűrű homályából, mely ez világnak istenétül vettett reád az Ádámiban, és amely által természet szerint való származásképpen immár minden ő fiai örökség szerint reájuk származandó vakságban születetnek!”

Bökényi Philep János

„Az ideiglenes javak nem tartoznak a keresztyén szállítmányai közé, inkább ballasztul szolgálnak, ezért kívánatosabb túlterhelés helyett csupán egyensúlyban tartani velük a hajót...”

William Gurnall

„Ne építs fészket itteni fára – hiszen látod: Isten eladta az erdőt a halálnak...”

Samuel Rutherford

„Ma oly gyakori a keresztyénség világias formája... Ezzel sokan rendelkeznek, és azt hiszik, hogy ez elég... Csakhogy ez az olcsó keresztyénség senkinek nem tűnik fel, nem követel semmiféle áldozathozatalt, nem kerül semmibe, és nem ér semmit...”

J. C. Ryle

„Az egyház tele van olyan emberekkel, akik egyik szemükkel a világra, a másikkal Isten országára figyelnek. Következésképpen minden homályossá válik, hiszen egyik szem távollátó, a másik rövidlátó – innen a zavarosság...”

Dwight L. Moody

„A világiasság – a megtéretlen ember világnézete...”

Iain Murray

„Nincs nagyobb átok annál, minthogy az ember megkapja a világtól mindazt, amit akar, és mindazt, amit kíván...”

James Fraser

„Aki úgy megy ki a világba, hogy szívét nem zárja be és annak kulcsát nem adja át Istennek, a lelki fertőzés minden fajtájával szemben védtelen lesz...”

C. H. Spurgeon

„A méhecske nem időzik túl sokat olyan virágon, amelyről nem gyűjthet be mézet. A keresztyén sem cselekedhet másként...”

William Gurnall

„A halak nem lesznek halászok. A bűnös nem fog bűnösöket megtéríteni. Az istentelen ember nem fogja megtéríteni az istentelent; és ami ennél is lényegesebb, az elvilágiasodott keresztyén nem téríti meg a világot. Ha e világból valók vagytok, a világ kétségtelenül szeretni fogja a sajátjait, de a világot nem menthetitek meg...”

C. H. Spurgeon

„A világias keresztyénség önellentmondásos fogalom... Egy szív, amelyben Krisztus uralkodik, jól tudja, miként kell értékelni a világ hiábavalóságait és az örökkévalóság dicsőségét...”

Thomas Reade

„Ha látásod annyira megromlik, hogy a galaxisok alkotója, a nemzetek uralkodója, minden titkok tudója és a lelkek megmentője túl unalmassá válik – csak egy dolog maradhat számodra: a világ szeretete. Merthogy a szív mindig nyugtalan – kincsek után vágyik... Ezeket vagy a mennyben vagy itt a földön találja meg.”

John Piper

„A világias emberek célja az előrejutás, nem pedig a felfele jutás; vízszintes irányultságú életet élnek a függőleges irányultságú helyett. A külsőségekben megnyilvánuló jólétet keresik, nem pedig a megszentelődést...”

Joel R. Beeke

„Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván...”

2Tim 4,10

Válogatta és fordította: Szőke Imre

John Piper

Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot. Adjátok el amitek van, és adjatok alamizsnát; szereztek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti. Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

(Lk 12, 32.34)

Isten tiszteletének belső lényege abban áll, hogy Őt mindennél végtelenül értékesebbnek tartjuk, külső megnyilvánulásai pedig a cselekedetek, amelyek tanúsítják, hogy mennyire értékes számunkra Isten. Az egész életünknek az Ő tiszteletéről kell szólnia, mivel azt mondja, hogy akár eszünk, akár iszunk, akármit cselekszünk, mindent az Ő dicsőségére tegyünk – egész életünk során –, mindent úgy tegyünk, hogy megmutassuk mennyire értékes számunkra az Ő dicsősége (1Kor 10, 31). A pénz és az anyagi dolgok fontos része életünknek, és ezért Isten szándéka az, hogy az Ő tiszteletének is fontos részét képezzék, hiszen az egész életünk Isten tiszteletéről kell, hogy szóljon. A pénzzel és az anyagi javaidal tisztelheted Istent úgy, hogy azokat Őrá nézve használd fel, vagy veszíted el.

Ez az írás arról szól, hogyan tisztelhetjük Istent anyagi javainkkal is.

Ne félj!

Az első dolog ebben az ígérésben (a 32. versben) az, hogy Isten megparancsolja nekünk, hogy ne aggódalmaskodjunk a pénz és az anyagi dolgok miatt. Ne aggódjunk, ne féljünk. „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” De ezt lehet másképp is mondani, ami még ennél is mélyebb. Isten azért nem akarja, hogy aggódalmink legyenek a pénzzel és az anyagi dolgokkal kapcsolatosan, mert ez öt fontos dolgot dicsőítene Vele kapcsolatosan. Más szóval, a félelmeink hiánya az Isten tiszteletének egy csodálatos belső cselekedete lehet.

Először: ha nem aggódalmaskodunk, akkor Istent mint Pásztorunkat becsüljük. „Ne félj te kicsiny

nyáj.” Mi az Ő nyája vagyunk, Ő pedig a mi Pásztorunk. Hogyha Ő a mi Pásztorunk, akkor érvénybe lépnek a 23. zsoltár szavai: „Az Úr az én pásztorom, nem szükölködöm.” – azaz semmiben nem szenvedek hiányt. Ha nem aggódalmaskodunk, akkor az növeli a mi Pásztorunk dicsőségét.

Másodszor: Istent Atyánkként becsüljük. „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Mi nem csupán az Ő nyája vagyunk, hanem a gyermekei is, Ő pedig a mi Atyánk. Ennek jelentősége egyértelmű a 30. versből: „Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.” Tehát a te Atyád törődik veled, és Ő tudja, mire van szükséged, és úgy munkálkodik, hogy bizonyosan meglegyen mindened, amire valójában szükséged van. (Óvakodj azonban attól, hogy te akard megmondani Istennek, mire van szükséged.)

Harmadszor: Istent Királyunkként tiszteljük, ha nem aggódalmaskodunk. „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Ő nekünk adhatja az „országot”, mivel Ő a Király. E kijelentés szerint hatalmas erővel rendelkezik az, aki gondoskodik rólunk. A Pásztor cím gondoskodást és védelmezést feltételez. Az Atya megnevezés szeretetet, gyengédséget, tekintélyt, gondoskodást és vezetést sugall. A Király pedig a hatalmat, szuverenitást és gazdagságot érzékelteti. Ha tehát megbízunk Istenben mint Pásztorunkban, Atyánkban és Királyunkban, nem aggódalmaskodunk a pénz vagy más dolgok miatt, akkor ezzel azt bizonyítjuk, hogy mennyire valóságosnak tartjuk, mennyire megbecsüljük Istent mindezekben. Így valóban tiszteljük Őt.

Negyedszer: amennyiben nem aggódalmaskodunk, az arról tesz bizonyosságot, hogy Isten milyen bőkezű és nagylelkű. „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Figyeld meg: Ő adja az országot. Ő nem eladja, vagy bérbe adja az országot, Ő (oda)adja. Ő végtelenül gazdag, és nincs szüksége arra, hogy mi fizessünk Neki. Bármit próbálnánk is Istennek adni, az már úgyis az Övé. „Mid van ugyanis, amit nem kapnál volna?” (1Kor 4, 7) Atyánk bőkezű és nagylelkű

az ajándékait illetően. Így magasztaljuk Őt, amikor nem aggodalmaskodunk, hanem megbízunk Őbenne, hogy gondoskodik a mi szükségünkéről.

Végül: ha nem aggodalmaskodunk, az annak a jele, hogy Istent örvendező Istenként becsüljük. „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.” Ez örömet okoz: „tetszett” Neki. Ő ezt akarta tenni. Nem volt mindannyiunknak ilyen édesapja – aki szeretett adni, akit nem az tett boldoggá, ha kapott, hanem az, ha adhatott. De ez nem számít, mert most már ilyen Atyád, Pásztorod és Királyod lehet. Bízz benne Atyádként Jézus megbékéltető munkája által, és akkor valóban Atyád lesz.

Először azt jegyezzük meg tehát ebből az ígérésből, hogy úgy kell megbecsülnünk Istent mint Pásztorunkat, Atyánkat és Királyunkat, aki nagylelkű és örvendezve adja nekünk az Ő országát, a mennyet, az örök életet, örömet, és mindazt, amire csak ezek eléréséhez szükségünk van. Ha így becsüljük Istent – ha megbízunk Benne –, akkor nem lesz bennünk aggodalmaskodás.

Felhalmozás helyett törekedjünk az egyszerűsége!

A második lényeges dolog a következő: ha bízunk Istenben, akkor az inkább az egyszerűsége való törekvéssel jár együtt, mint a gyűjtögetéssel. A 33. vers szerint: „Adjátok el amitek van, és adjatok alamizsnát; szereztek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.”

Egy pillanatra fókuszáljunk arra, hogy „Adjátok el amitek van”. Kikhez beszélt Jézus? A 22. versben találjuk a választ: „Monda pedig az ő tanítványainak.” Nos, ezek az emberek mindent összevetve nem voltak vagyonosak. Mégis azt mondja nekik Jézus, hogy „Adjátok el amitek van”. Azt nem mondja, hogy mennyi vagyontól váljanak meg.

De miért beszél egyáltalán a vagyon eladásáról? Miért is? Az alamizsnaosztás – arra használni a pénzünket, hogy megmutassuk szeretetünket azok felé, akik nem rendelkeznek az élethez szükséges dolgokkal, nem ismerik az evangéliumot, nincs örök életük – olyan fontos, hogy ha nincs elég pénzünk mások számára adakozni, akkor a tulajdonunktól kell eladnunk, hogy megtehessek. De gondoljunk csak bele mit is jelent ez a kontextusban! Ezek az apostolok nem 'készpénz-hiányos' gazdagok voltak,

akiknek a pénze értékpapírokba és ingatlanokba volt befektetve. A legtöbb ilyen embernek általában elég szép megtakarítása van ilyen módon. De Jézus nem azt mondta, hogy 'Adjátok el megtakarításotok egy részét, és osszatok alamizsnát.' hanem: „Adjátok el amitek van”, és osszatok alamizsnát. Miért? A legkézenfekvőbbnek az a feltételezés tűnik, hogy ezek az emberek elég közel voltak a nincstelenséghez ahhoz, hogy ne tudjanak pénzt osztani alamizsnaként, így el kellett adniuk valamit ahhoz, hogy adakozni tudjanak. Jézus azt akarta, hogy egyszerűen éljenek és ne gyűjtögetessenek.

Mi a lényeg tehát? Az, hogy a keresztyénségben van egy erős hajtóerő, amely a gyűjtögetés helyett az egyszerűsége törekszik. Ez a hajtóerő pedig onnan származik, hogy jobban megbecsüljük Istent Pásztorként, Atyaként és Királyként, mint amennyire az anyagi javainkhoz ragaszkodunk. Ez kettős hajtóerő. Egyrészt Jézus azt mondja: „Mily nehezen mennek be az Isten országába, akiknek gazdagságuk van!” (Lk 18, 24) A Lukács 8, 14-ben pedig, hogy a gazdagság megfojtja Isten Igéjét. De mi sokkal jobban szeretnénk bemenni a mennybe, mint amennyire anyagi javainkhoz ragaszkodunk. Azt sem szeretnénk, ha Isten Igéjét valami megfojtaná az életünkben. Ezért van az erős hajtóerő, ami a gyűjtögetés helyett egyszerűsége ösztönöz minket. A másik ok pedig az, hogy szeretnénk, ha Isten értékessége a világ számára is láthatóvá lenne. Jézus itt azt mondja nekünk, hogy ha eladjuk dolgainkat és alamizsnát osztunk, azzal megmutathatjuk másoknak, hogy Isten valóságos és értékes számunkra mint Pásztor, Atya és Király. Így az adakozás, mint külső cselekedet kifejezi belső tiszteletünket Isten dicsősége iránt.

A mennyei kincseket halmozzuk fel, s ne a földieket

A harmadik lényeges dolog ebben az ígérésben, hogy a pénz rendeltetése: mennyei kincseket gyűjtünk általa, ne pedig földieket. A 33. vers szerint: „Adjátok el amitek van, és adjatok alamizsnát; szereztek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.” Mi a kapcsolat aközött, hogy eladjuk az anyagi javainkat, hogy mások szükségéről gondoskodjunk (az ige első része), és aközött, hogy mennyei kincseket gyűjtsünk (az ige második része)?

Következő a kapcsolat: úgy szerethetünk magunknak erszényeket, amelyek meg nem avúlnak,

gyűjthetünk kifogyhatatlan mennyei kincseket, hogy eladjuk az anyagi javainkat, és így mások szükségleteiről gondoskodhatunk.

Ne lépjük csak úgy át ezt a radikális üzenetet! Jézus mindvégig így gondolkodik és beszél. Istenfélőnek lenni egy radikálisan különböző szeretethez való hozzáállást jelent ebben a világban. Azok, akik a leginkább meg vannak győződve arról, hogy a mennyei kincsek az igazán fontosak, nem pedig az, hogy töméntelen pénzt halmozzunk fel a földön, találnak ki mindig új és új módokat arra, hogy egyszerűbben éljenek és szolgáljanak, szolgáljanak és egyszerűbben éljenek. Adnak, adnak és adnak. És természetesen dolgoznak, dolgoznak és dolgoznak, ahogyan azt Pál is mondja: hogy legyen mit adniuk a szűkölködőknek (Ef 4, 28).

Jézus azt mondja, hogy az Istenben való örömünket úgy tehetjük teljessé, ha eladunk dolgokat, és egyszerűsége törekszünk másokért.

Isten tiszteletéhez pedig a következőképpen kapcsolódik mindez: Jézus azt parancsolja nekünk, hogy a mennyben gyűjtsünk kincseket, azaz Istenben való örömünket tegyük teljessé. Azt mondja, ezt úgy tehetjük meg, ha eladunk dolgokat, és egyszerűsége törekszünk másokért. Tehát az által motivál egyszerűbb életre és szolgálatra, hogy vágyunk az Istenben való örömünk növelésére. Ez pedig azt jelenti, hogy ahogyan a pénzünkkel bánunk, az annak kifejezése lesz, mennyivel inkább gyönyörködünk Istenben, mint a pénzben és anyagi javakban. Ez Isten tisztelete.

A szíved arra vágyakozik, amit nagy becsben tartasz

Az utolsó, amit ki szeretnék fejteni ez alapján az ígerész alapján, hogy a szíved arra vágyódik, ami fontos számodra, amit becsben tartasz, és Isten azt szeretné, ha Őutána vágyódnál. 34. vers: „Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” Ez az oka, hogy miért kell keresnünk a kifogyhatatlan mennyei kincseket: „Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” Ha a kincsed a mennyben van, ahol Isten is van, akkor ott lesz a te szíved is.

Nos, mi is az, amit ez a látszólag egyszerű igeverv üzeni akar? A „kincs” szót úgy értelmezem, hogy 'a nagy becsben tartott dolog'. És a „szív”-et pedig úgy, hogy az a részünk, amely becsben tart dolgokat. Tehát próbáljuk meg így olvasni ezt az ígét: ahol az a dolog van, amit nagy becsben tartasz, ott lesz az a részed, amely becsben tartja a dolgokat. Vagyis, ha a dolog, amelyet nagy becsben tartasz a mennyei Isten, akkor a szíved a mennyben lesz Ővele és te Istennel leszel. De ha te a földi pénzt és anyagi javakat tartod becsben, akkor a szíved a földön marad. Te is a földön leszel, elvágyva Istentől.

Így érti Jézus, amikor a Lukács 16,13-ban ezt mondja: „Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.” A pénznek szolgálni azt jelenti, hogy nagy becsben tartod azt, és törekszel mindazokra a javakra, amelyeket nyújthat. Ilyenkor a szív vágyakozik a pénz után. De Istent szolgálni azt jelenti, hogy Őt tartod nagy becsben, és azokra a javakra törekszel, amelyeket Ő tud adni. A szív tehát Isten után vágyakozik.

Ez Isten tisztelete: úgy keresni Őt mint minden kincs felett való kincset.

Az adomány: a tisztelet cselekedete

Zárásképpen összekapcsolom ezt a négy gondolatot Isten tiszteletének azzal a cselekedetével, amelyet adománynak hívunk. Isten szolgálatában ez a dolog az összegetől függetlenül – legyen az az özvegyasszony két fillérje, vagy a milliomos milliói – Isten tisztelete lesz, ha miközben adod, a szívedben ez van:

1. Ezennel megbízom Benned, Istenem mint örvendező, nagylelkű Pásztoromban, Atyámban és Királyomban, és nem fogok aggódni, amikor kevesebb pénzem lesz arra, hogy mások szükségéről gondoskodjak.
2. Ezennel ellenállok a világ hatalmas nyomásának, hogy egyre többet és többet gyűjtsék, és osztályrészemül pedig azt választom, hogy egyszerűbb életre törekszem mások javáért.
3. Ezennel mennyei kincseket gyűjtök, nem földieket, hogy Istenben való örömöm mindörökké erősödjék.
4. Ezen adománnyal tanúsítom, hogy mivel a kincsem a mennyben van, ezért a szívem Isten után vágyódik.

© *Desiring God, honlap: desiringGod.org*
Kismértékben rövidített fordítás, fordította: Szegeledi Anikó

HOGYAN LEGYÜNK LELKI BEÁLLÍTOTSÁGÚAK?

John Piper

Ecikk megírását az ihlette, hogy vasárnap délután az Apple Computer [egy számítástechnikai cég – a fordító] vicces reklámjain gondolkodtam. Közben felmerült bennem a kérdés, ez befolyásolta-e lelki beállítottságomat. Meg vagyok győződve arról, hogy lehetséges lelkiképpen gondolkodni a számítógépekkel kapcsolatosan is. De én tényleg ezt csináltam? Vagy inkább afelé a reklámok keltette megbűvöltség és vágyakozás felé sodródtam, amely Istent távolinak, a mennyet jelentéktelennek és a poklot elképzelhetetlennek érezteti, mely szerint a Biblia nem lehet vonzó. Ez egy kritikus pillanat volt. Isten megragadott engem.

Lelki beállítottságúnak lenni élet-halál kérdése. Pál ezt mondja a Róm 8, 6-ban: „Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeség.” „A Lélek gondolata” kifejezés görög megfelelője *phronēma tou pneumatōs*, amit úgy lehetne a legjobban visszaadni, hogy 'a lelki gondolkodás beállító-dása'. Nem lehet egyetlen szóban teljesen visszaadni a *phronēma* jelentését. Nem csak gondolkodásmódot jelent, hanem hozzáállás-t is. Tehát nem csupán a gondolkodás lelki alapját fejezi ki, hanem a hozzáállás beállítódását is: ez elménk kedélyállapota és beállítottsága. Az, hogy rendelkezünk a „Lélek *phronēma*jával” azt jelenti, hogy a Lélek formálja a mi 'gondolkodás-hozzáállás csomagunkat' az Övéhez hasonlónak. Felmagasztalja Krisztust, becsüli Istent, becsben tartja Igéjét, az embereket és a dolgokat pedig Istent számításba véve szemléli minden körülmények között.

Én arra vágyom, hogy ez a lelki gondolkodásmód irányítson. Lelki szemekkel szeretném szemlélni a világot – a számítógépeket, mindent. Ezek után eltereltem a figyelmem a számítógépekről, és megírtam a következő szempontokat arra vonatkozóan, hogyan lehetek és maradhatok lelki beállítottságú. Nem rendeztem sorba, hanem úgy hagytam őket, ahogyan eszembe ötlöttek.

Ismerd fel: a külső embered egyre inkább elsorvad, a belsőnek pedig arra van szüksége a megújuláshoz, hogy a gondolataidat az odafelvalókra összpontosítsd!

„Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogya nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2 Kor 4,16-18)

Tegyél radikális lépéseket is annak érdekében, hogy a gondolataidat tisztán tartsd!

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében. Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogya egész tested a gyehennára vessenek.” (Mt 5,27-29)

Legyen Isten a legfőbb örömed!

„Hadd menjek be Isten oltárához, vígasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem!” (Zsolt 43,4)

A „vígasságos örömömnek” kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy „örööm öröme”. Úgy gondolom, ez azt jelenti, hogy minden örömben legyen benne az Istenben örvendezés. Minden örömeknek tehát Istenben való örvendezéssé kell válnia. Ha egy öröm nem ad ízelítőt abból, hogy ki is Isten, és nem nyújt még nagyobb örömet ezáltal, akkor az nem lelki öröm.

Olyannak próbálj látni minden embert, akivel csak találkozol, amilyennek Isten mellől fogod látni!

„Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a

gazdag is, és eltemettették. És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében.” (Lk 16, 22-23)

„Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint.” (2Kor 5, 16)

Gondolkodj el azon, hogy minden pillanatban, még a legboldogabb állapotban is, sok ezer helyen van nyomorúság és jajgatás, akár melletted is!

Nem öli ez meg minden örömeinket? Jobb realitásnak és szomorúnak, mint boldognak és önámítónak lenni. De nem gondolom, hogy választanunk kellene a kettő közül. Ezért is mondja Pál, hogy „mint bánkodók, noha mindig örvendezők” (2Kor 6, 10). Olvassuk el ezt a szívszorító történetet, amelyet David Brickner, a Zsidók Jézusért (zsidók evangelizálásával foglalkozó szervezet) vezetője mond el:

Néhány hónappal ezelőtt hazafelé tartottam repülővel egy megbeszélésről, amikor a mögöttem ülő férfi egyszer csak levegő után kezdett kapkodni. A személyzet orvosi segítséget kért. Hamarosan egy orvos és több nővér is a férfi segítségére sietett, de eredmény nélkül. Imádkozni kezdtem a férfiért és a mellette ülő feleségéért. A pilóta bejelentette, hogy egészségügyi sürgőshelyzet miatt a repülőgép leszáll Edmontonban. A hátam mögött erősödött a sürgős-forgás, ahogy az orvos és a nővérek egymást váltva próbálták újraéleszteni a férfit. Ha még soha nem voltál haldokló ember közelében, úgy gondolom, elképzelted annak alapján, amit a médiában látni. A levegő hangja, amint kipréselik egy emberi lény tüdejéből, a halálhörgések és a szagok is mind borzalmasak voltak. Hallottam, amikor az orvos kijelentette: „A halál beálltának időpontja délelőtt 10 óra 25 perc.” Ezután a pilóta bejelentette, hogy az utas állapota stabilizálódott, így folytatjuk utunkat San Franciscóba. Nem tudom, hogy hányan sejtették, hogy a bejelentés, amely első hallásra a krízishelyzet megoldását adta tudtul, valójában a férfi halálának burkolt bejelentése volt. A közelben levők bizonyára tudták. A légi utaskísérők letakarták a halottat. A felesége, aki még mindig mellette ült sírt, nyögött. Ezután a légi utaskísérők megjelentek a sorok között – az ebédet szolgálva fel! Ebédet!? Hogyan tudott volna

bárki is enni azok után, ami történt? De valóban voltak, akik ebédet kértek.¹

Ez jellemző kép világunkról, korunkról. Néha-nyan ebédelnek, miközben ezrek jajgatnak. Hasznos lehet erre emlékeztetni magunkat, amikor egy számítógépes hirdetés távolra repít minket a valóságtól.

*Emlékezz Jézus figyelmeltetésére,
mely dolgok fojtják meg a lelki életet:
az élet gondjai, gazdagsága és gyönyörűsége!*

„És amelyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságtól és gyönyörűségeitől megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek.” (Lk 8, 14)

„De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az ígét, és gyümölcstelen lesz.” (Mk 4, 19)

*Gondolkodj olyasmiken, amelyek jó illatok
Isten számára, amelyekben gyönyörűségét leli!*

„És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándécul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Ef 5, 2)

„Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek” (2Kor 2, 15)

„Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek.” (Zsolt 147, 10-11)

*Ápolj jó kapcsolatot lelkiképpen
gondolkodó keresztyénekkal!*

„A ki jár a bölcsékkel, bölcs lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol.” (Péld 13, 20)

„Ne tévelyegjete. Jó erkölcsöt megromtanak gonosz társaságok.” (1Kor 15, 33)

*Gondolkozz azon az életen,
amelyet nemsokára az Úrral élsz majd!*

„Bizodalunk pedig van, azért inkább szereténk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.” (2Kor 5, 8)

Mennyire kötődnek az örömeid a testedhez?

Olvass lelki beállítottságú szerzőket!

¹ Zsidók Jézusért hírlevél, 2006 november, 1. old.

Elmélkedj az élet rövidségéről!

„Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett.” (1Pt 1, 24-25)

Imádkozz lelki gondolkodásmódért, krisztusi lelkületért!

„Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben.” (Zsolt 90, 14)

A zsoltárosok gyakran imádkoznak ilyen szívért és értelemért.

Emlékezz arra, hogy meghaltál Krisztussal és megfeszítetted a testet!

„Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5, 24)

A lelki beállítottság eléréséhez a kulcs abban a mély bizonyosságban rejlik, hogy ténylegesen meghaltál és feltámadtál Krisztussal, Őbenne bűneid megbocsáttattak, és megigazítottál.

Fogadd el a szenvedést Istentől jövőnek, melynek az a célja, hogy a fenyítés által mélyebb lelki gondolkodásmódot munkáljon ki benned!

„Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiak a mi nyomorúságunk felől, a mely Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megterhelgettünk, úgy hogy életünk felől is kétségben valánk: sőt magunk is halálra szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat.” (2Kor 1, 8-9)

„Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenenk részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, a mi testi apáink fenyítették minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenyítették; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.” (Zsid 12, 6-11)

Elmehetsz egy kórházba, és imádkozhatsz egy haldoklóval.

„Jobb a siralmas házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az élő ember megemlékezik arról.” (Préd 7, 2)

Én ezt tettem a múlt héten, és mint mindig, kijózanító hatással volt rám. Messze űzött tőlem sok világias gondolatot.

Vállald fel, hogy esetleg bolondnak vagy különecnek néznek!

„Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolgál mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?” (Mt 10, 25)

Lelki beállítottságúnak lenni élet-halál kérdése. A Róma 8, 6 ezt mondja: „Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség.”

Ismerd fel, hogy a különböző vallásokat gyakorló embermilliók nem olyan embereket keresnek, akik idomulnak az amerikai kultúra által irányított világhoz, vagy a technika szakértői! Ők a szent embereket, Isten embereit keresik.

Nem az a fontos, hogy gyors észjárású, pergőnyelvű és okos-e. Az a fontos, hogy sokat imádkozik-e. Ismeri-e a Szent Könyvet, és kívülről is sokat tud-e belőle idézni? Megtagadja-e önmagát és Istenre összpontosít-e? Erős-e a gyengeségeiben?

Veletek együtt vágyódom arra, hogy lelki beállítottságú legyetek.

© *Desiring God*, honlap: desiringGod.org
Kismértékben rövidített fordítás, fordította: Szegedi Anikó

FELHÍVÁS

Örömmel vesszük tudomásul, hogy lapunk tartalma sok hívő testvérünknek segít a lelki- és hitbeli növekedésben. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy bizonyágtételeikkel, cikkeikkel és egyéb írásaikkal járuljanak hozzá, hogy lapunk gazdagabb és színvonalasabb lehessen. Szeretnénk tehát bátorítani mindenkit, hogy kapcsolódjon a lap szerkesztéséhez és – nem utolsó sorban – terjesztéséhez.

Együttal szeretnénk felhívni az olvasók figyelmét, hogy a Keskeny Út következő száma várhatóan **októberben** jelenik meg.

AZ ÚR SZÓL!

Molnár Sándor

„Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!” (Ézs 1, 2-3)

Már kezdetben szeretném felhívni a figyelmedet, hogy itt maga az Úr szól. Ez az üzenet nem csak az egykori Izráelnek szólt, hanem ma neked szól. Ma hozzád szól az Úr. Amit mond, azt nem mindig kellemes hallgatni, de mindig hasznos. Isten egykori népe számára sem volt kellemes hallgatni Ézsaiás próféta könyvének kezdő szavait. Ma viszont hozzánk szólnak ezek az igék. Oh, bárcsak megvizsgálnának bennünket! Oh, bárcsak magunkra ismernénk az Ige tükrében!

Miért írt Ézsaiás? Miért kezdte ily módon a könyvét? Azért, mert az ő népe, honfitársai nagy nyomorúságban voltak, és még nagyobb nyomorúság volt kilátásban. Az igazi probléma azonban az volt, hogy nem ismerték fel a nyomorúságuk valódi okát. Nem fogták fel, hogy miért van rajtuk az ínség.

Jó – kérdezhetné valaki –, de mi közünk van nekünk a zsidók akkori nyomorúságához? Mi egy modern világban élünk, mi más jellegű problémákkal küzdünk. Mit tanulhatunk mi azokból, amik 3000 évvel ezelőtt történtek?

Valóban, mi egy sokkal modernebb világban élünk, és sok más jellegű problémával küzdünk, de az ember alapvető és legfőbb problémája ma is ugyanaz. A modernizáció, a tudomány és a technika óriási fejlődése nem oldotta meg és nem szüntette meg az ember igazi nyomorúságának az okát. Ezt mindnyájan tapasztaljuk.

Mi valójában a probléma? Mi nyomorúságaink igazi oka? A BŰN. De mi a bűn? A Szentírás szerint a bűn nem is annyira a tetteinkben nyilvánul meg, mint inkább az Istenhez való helytelen viszonyulásunkban. A tetteink, a bűnös cselekedeteink csupán következményei ennek a bűnnek, vagyis annak,

hogy elpártoltunk Istentől, hogy elfordultunk Tőle, hogy semmibe vettük az Ő akaratát. Erre maga Isten hívja fel a figyelmünket: *„Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem” (2v.)*

Az Úr szól! Kész vagy-e az Ő szavára hallgatni? Kész vagy-e a Mindenható intelmére figyelni?

Tanúbizonyosságul hívja az Úr az eget és a földet, a teremtett világot, amely tökéletesen beilleszkedik abba a tervbe, amire Isten megalkotta őket. Az égitestek másodpercnyi pontossággal haladnak a pályájukon, betöltve rendeltetésüket, azt a célt, amire teremtettek. Csak az ember tesz kivételt ez alól. Bár senkit és semmit nem emelt Isten olyan magas méltóságra, mint az embert, mert egyetlen más teremtményt sem alkotott a maga képére és hasonlatosságára. Egyetlen teremtményét sem kezelte úgy, mint gyermekét – és mégis – az ember az, aki a leginkább lázadozik Isten ellen, kivéve a Sátánt és a bukott angyalokat. A kísértőre hallgatva Ádám és Éva elpártoltak Istentől, fellázadtak Teremtőjük ellen. Szándékosan azt tették, amire Isten azt mondta, hogy ne tegyék, és azóta is ezt teszi az ember. Amióta a bűn bejött a világba, azóta folyamatosan csak lázadozik az ember. Újra és újra elpártol Istentől, semmibe véve tanácsait és utasításait.

Miért van ez így? Azért, mert a bűn megfosztotta az embert a józan gondolkodástól, megvakította, megfosztotta az igaz istenismerettől. Miközben okosnak, bölcsnek gondolja magát, nem veszi észre, hogy a legfontosabbat nem ismeri. Nem látja, hogy az oktalan állatnál is oktalanabb. *„Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!” (3v.)* Nem véletlenül használja az Ige példaként a szamarat és az ökröt. Közismert, hogy a szamár és az ökör nem a két legokosabb állat. Nem a jól tanuló diákot szokták 'nagy számárnak' becézni, és nem a bölcsnek mondják azt, hogy 'te nagy ökör'. Mégis, a szamár és az ökör ismerik gazdájukat. Ismerik azt, aki eledelt ad nekik.

E két állat a megátalkodottságáról, a makacsságáról is híres. Bár keményen húzza az ökör a jármot, de nem tanácsos felülni a hátára. A számárra viszont fel lehet ülni, de nem biztos, hogy eljutunk vele valahova, mert esetenként nem lehet kimozdítani a helyéről. Űtheted, tolhatod, nem mozdul, mert csökönyös, mint egy számár, de ha éhes és megjelenik a gazdája egy kosár szénával, akkor biztos, hogy odamegy a jászolhoz. Hallgat az ösztönére. Nehézkes, makacs állat az ökör is meg a számár is, de amikor eledelről van szó, akkor követik az ösztönüket, természetesen cselekednek. Oda mennek, ahol megkapják azt, amire feltétlenül szükségük van. De az ember másképp cselekszik. Talán az ember az egyetlen lény ezen a földön, amely az Istentől elrendelt szerep ellenére cselekszik bűnös természete miatt.

Bebizonyított tény, hogy minden emberben van bizonyos istentudat. Mindenki úgy születik, hogy a szíve mélyén tudja, hogy létezik egy szuverén, mindenható Isten. Ez hozzátartozna lényéhez, ezért az volna természetes, hogy ezt az Istent keresse, ezt az Istent tisztelje. Ehelyett viszont mit tesz? Harcol az isteni természet ellen, letagadja, átalakítja. Mindent megtesz, csak azt nem, ami természetes volna.

Az ökör és a számár odamennek a jászolhoz, amikor enni kapnak. De mit tesz az ember, amikor Isten az ő lelki szükségéről gondoskodik? Elutasítja, kigúnyolja, Ellene beszél, érveket keres, csak hogy ne fogadja el, s még azt gondolja, hogy bölcsen cselekszik. Elutasítja a világosságot, és még dicsekszik is vele. Azt mondja az Úr Jézus: „*Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszak valának*” (Jn 3,19). Ott volt előttük a megoldás Jézus Krisztus személyében, de megvetették, elutasították, többször meg akarták kövezni, végül pedig keresztre feszítették. Az az ember nagy tragédiája, hogy azt utasítja el, amire a legnagyobb szüksége volna, mivelhogy nem ismerte fel igazi szükségét, azt, amit csak Istentől kaphat Krisztus által. Ez a bűn értelmetlensége.

Nem arról van szó, hogy az ember nem rendelkezik ismerettel, vagy ne tudna sok mindent. Nem, az ember valóban sok mindent tud, nagy dolgokra képes. Rohamosan fejlődik a tudomány, a technika – és ez alapvetően nem baj, ez jó dolog. A baj az, hogy a legfontosabb dolgokban az emberek túlnyomó többsége tudatlan, mivelhogy nem ismerik Istent, nem ismerik önmagukat, nem tudnak a saját lelkükről és lelkük szükségleteiről. Bűneik miatt halottak. Fizikailag élnek, vegetálnak, de lelkileg halottak.

Mivel az emberiség hátat fordított Istennek, mivel fellázadt ellene, ezért elvesztette a célját, elvesztette a rendeltetését. Azt sem tudja, hogy kicsoda és hogy miért is van ezen a világon. Nem ismeri önmagát, nem ismeri származását. Mert hát mi az ember a modern felfogás szerint? Bizonyára te is tudod a választ. A modern 'tudósok' szerint az ember nem egyéb, mint egy főemlős, egy evolvált majom. Kicsivel bölcsőbb a többi állatnál, ennyi. Sokan még dicsekszenek is ezzel.

Mit mond ezzel ellentétben a Szentírás? „*Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem.*” (Ézs 1,2b.) „*Fiakat neveltem.*” Igen, Tőle származunk, Ő alkotott minket (Zsolt 100,3). Nem a véletlen szüleményei vagyunk. Sőt, nemcsak megteremtett, hanem fel is nevelt, gondot visel rólunk. „*Méltóságra emelte*”, a teremtés koronájává tette Isten az embert, megbízatást adott neki, hogy uralkodjon a földön, Isten uralmát képviselje. Ugyanezzel a céllal választotta ki Izráel népét a többi nép közül, hogy Őt képviselje, és ugyanez a gyülekezet rendeltetése is. Isten minden gyermekének ez a rendeltetése. Vajon te eleget teszel-e ennek a rendeltetésnek? Ismered-e Őt? Figyelsz-e Rá? Hallgatsz-e az Ő szavára?

„*Az ökör ismeri gazdáját, és a számár az ő urának jászlát; Izráel viszont nem ismeri, az én népem nem figyel reá!*” (3v.) Az ökör és a számár, bár nem tartjuk őket értelmesnek, mégis tudják, hogy a gazdájuktól függnek, attól, aki gondolja és eteti őket. Az ember viszont sokkal több értelemmel rendelkezik, még sincs tudatában az Istentől való függőségének. Pedig Isten nélkül egyetlen lépést sem tehetnénk. Ha az Úr megvonná tőlünk az Ő kegyelmét, azonnal elvesznénk. Ő tart fenn minket, és Ő tart fenn mindent ebben az univerzumban. Nélküle semmi sem állna fenn, semmi nem létezne.

A bűnös ember másik tragédiája az, hogy nem ismeri, milyen sok rendkívüliáldásban részesülne, ha hallgatna Istenre. Az ökör és a számár, vagy bármely más állat emlékszik arra, aki neki enni adott, ezért amikor meglátja, odamegy hozzá. Csak

az ember fordít háta annak, aki gondját viseli. Bár semmi jóra nem vagyunk érdemesek, mégis folyamatosan tapasztalhatjuk Isten jóságát, gondviselését, de a legtöbb ember ezt nem látja, nem veszi észre, sőt letagadja, meggyalázza és nem gondolkodik el őszintén rajta.

Hadd kérdezzek: Te szoktál-e ezen gondolkodni? Tudod-e, hogy ki vagy s hogy kicsoda Isten? Ismered-e a te Teremtő és Megváltó Istenedet? Ez öröklétünk szempontjából fontos kérdés. A János evangéliuma 17. fejezetének 3. versében azt mondja az Úr Jézus: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Tudod-e, hogy Tőle van mindened és hogy teljesen Tőle függsz mindenben? Tudod-e, hogy

A bűnös ember egyik tragédiája az, hogy nincs tudatában az Istentől való függésének. A másik, hogy nem ismeri, milyen rendkívüli áldásokban részesülne, ha alávetné magát ennek.

melyik a te Istenednek jászla? Táplálkozol-e Belőle? Olvasod-e a Szentírást? Elmélsz-e rajta? Szoktál-e elmélkedni Isten Igéjén, vagy semmibe veszed azt, ami áldásodra adatott?

Még a 'kevés értelmű' ökörtől és számártól is van mit tanulnunk. Tanuljunk tehát! Használjuk az értelmünket! Törekedjünk egyre jobban megismerni Istent és engedelmeskedni Neki! Tanuljunk meg rendeltetésünk szerint élni, és ne viselkedjünk többé természetellenesen! „E tudatlanságnak idejét azért elnévén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek” (ApCsel 17, 30). Ámen.

MEGÉLEZTED A BALTÁDAT?

Egyszer egy munkát kereső fiatalember elment egy favágó brigád vezetőjéhez azzal, hogy szeretne nála munkát vállalni.

– Lássuk csak – mondta a brigádvezető, miközben az „alkalmassági teszten” törte a fejét. – Vágja ki azt a fát ott.

A fiatalember nekiállt, és rutinos, gyors mozdulatokkal kivágta a kijelölt nagy fát. A vezetőre ez jó benyomást gyakorolt, ezért így szólt:

– Rendszerben, hétfőn kezdhet.

Teltek-múltak a napok, hétfő, kedd, szerda, csütörtök. Negyedik nap délután a főnök így szólt a fiatalemberhez:

– Ma, mielőtt hazamegy, vegye fel a fizetését.

– Úgy tudtam, hogy pénteken van fizetés – válaszolta meglepetten a fiatalember.

– Rendszerint igen – mondta a főnök –, de magának holnapotl nem kell jönnie dolgozni. A napi teljesítmény-elszámolások azt mutatják, hogy hétfő óta a csoport 1. helyéről az utolsóra küzdötte le magát.

– De hát én nagyon keményen dolgozom – tiltakozott a fiatal favágó értetlenül. – Minden reggel elsőként kezdek, minden este utolsóként megyek haza, és még a napközbeni pihenőidőket is kihagyom, és ledolgozom!

A főnök – ismervén beosztottja becsületességét – elgondolkodott egy pillanatig, majd ezt kérdezte:

– Megélezte-e a baltáját minden nap?

– Nem, uram, – felelte a fiatalember – túl sokat és keményen dolgoztam ahhoz, hogy erre időt tudjak szánni.

Sokszor mi is így vagyunk: túlságosan elfoglaljuk magunkat ahhoz, hogy időt szánjunk „baltánk” megélezésére. Úgy tűnik, hogy a mai világban mindenki elfoglaltabb, mint volt valaha is korábban, ugyanakkor boldogtalanabb is, mint volt valaha. Vajon miért van ez így, és hogyan lehetséges ez?

A kemény és intenzív munkával önmagában nincsen probléma, de Isten nem azt várja el tőlünk, hogy annyira elfoglaljuk magunkat, hogy közben elhanyagoljuk az olyan alapvető fontosságú dolgokat az életünkben, mint az imádkozás, az igeolvasás és -tanulmányozás, az Istenre figyelés, az elmélkedés. Ezekre mindannyiúnknak szüksége van ahhoz, hogy a szívünk betöltekezessen az Igével, az elménk Isten szerinti gondolatokkal, hogy tanulhassunk, formálódhassunk, és növekedhessünk. Ha nem különítünk el rendszeres időt a baltánk megélezésére, akkor lélekleben el fogunk tompulni, és el fogjuk veszíteni a hatékonyságunkat. Szánj hát időt ma és minden nap a baltád megélezésére!

„...nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik” (5Móz 8,3b)

„Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbon van. Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van.” (Zsolt 16,8-9)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!”

Szöke Krisztina

Ez volt a legmélyebb és legcsodálatosabb vigasz
életemben...

Boldoggyerekkorom volt. A szüleim, nagyszüleim, rokonaim szeretettel vettek körül. Szüleim próbáltak a legjobb képességük szerint nevelni. Falun nevelkedve az egyik legtermészetesebb dolog volt, hogy vallás-órákra, templomba küldtek. Szívesen jártam ezekre az alkalmakra. Sok mindent megtanultam. Különösen a történetek ragadtak meg, amiket 1-2 évenként ismételtünk, és lassan megtanultam azokat. De csak ennyi. Egy kicsivel több ismeret az iskolában tanultaknál. Az Úr Isten Igéje pusztán ismeret maradt. A szívemet nem érintette meg. És bár hallottam a bűn fogalmáról és arról, hogy Krisztus meghalt a *mi* bűneinkért, mégsem jelentett számomra semmit. A *mi*-ben én nem voltam benne. És a mindennapok ugyanúgy teltek, mint addig. Visszahúzódó fiatal lányként a szüleimnek nem volt különösebb gondja velem. Sajnálták, hogy nem vagyok közlékenyebb, de nem tudtak mit kezdeni ezzel. Én meg örvendtem, hogy nem faggatnak. A testvéremmel – aki 2 évvel volt fiatalabb nálam – sokat kötekedtünk. Két különböző természet voltunk. Belső és külső tulajdonságaink is különböztek. Néha veszekedtünk és verekedtünk. Mikor komolyabb csatározásaink voltak és tettelegességig fajult a dolog, ráradóbbentem gonosz voltomra, és mindarra, ami akkor bennem volt: indulat, durvaság, makacosság. Nagyon rövid ideig bántott is a dolog, a lelkiismeretem meg-megszólalt, de hamar elhessegettem magamtól ezeket a gondolatokat és érzéseket; a lelkiismeretemet gyorsan megnyugtattam, hogy a testvérem ludasabb a dologban, tehát fel vagyok mentve. Hihetetlen mennyiségű kifogást tudtam gyártani ilyenkor.

Ahogy nőttünk, változtak a dolgok. Kezdünk segíteni egymáson. Elkerülvén a családi otthontól tanulmányaim miatt, kevesebbet találkoztunk, így kevesebbet is bosszantottuk egymást. Lassan kezdünk felnőni. Megvoltak a saját barátaink és tevékenységeink. A szüleink pedig kezdtek megengedni, hogy hétvégenként szórakozni menjünk.

Az egyik ilyen hétvége is a szokásosnak indult. Én éppen egyik csoporttársnőmmel voltam otthon, míg

a testvéremet elengedték a barátaival. De ő már nem ért haza. Az éjszaka folyamán baleset érte. Amilyen gyorsan csak lehetett kórházba szállítottuk, de nem érte meg a hajnalt. Leírhatatlan mindaz, amit akkor éreztünk. Mert bizony nem értékeljük a másikat magunk mellett kellőképpen, és a hiányával fedezzük fel, mi mindent veszítettünk. Életemben először szakadt fel belőlem őszintén a kérdés: „Ennyi lenne az élet? Ma vagyunk és holnap nem. Tényleg csak ennyi lenne?” Sok kérdés válaszolatlanul maradt sokáig. Miért pont ő és miért nem én? Hiszen ő volt a kedvesebb, barátságosabb, érdekesebb, szellemesebb. És mi lesz most? Hogyan fogjuk ezt kibírni? Körülöttünk mindenki végezte a dolgát, mintha mi sem történt volna. De nekem nem volt már testvérem. A legszörnyűbb pedig az volt, hogy nekem is fel kellett kelnem, ennem és aludnom kellett és a sírás mit sem segített. Én is azt tettem, amit mások, pedig legszívesebben elfutottam volna messze-messze az otthontól, gondolván, így nem lesz olyan nehéz elhordozni a fájdalmat. De az utazás csak pillanatnyi vigaszt adott. Nem emlékszem, hogy vádoltam volna Istent. Miért is tettem volna? Nem az Ő hibája volt. Megtörtént és kész. De ennyi lenne az élet? Újra és újra felmerült ez a kérdés. Az emberek vigasza nem volt kielégítő. Az idő majd begyógyítja a sebeket – mondták. De a seb vérzett.

Későbbi férjem, akit már akkor ismertem, bátorított az igeolvasásra és keresztyén könyvek olvasására. Így került a kezembe Isten élő Igéje és sok keresztyén könyv. A lélek kezdett táplálkozni. Sokáig tartott, míg megértettem az evangéliumot. És úgy éreztem, az értelmem felfogja, de a szívem nem tudja elhinni mindazt. A bűnt megláttatta Isten az életemben. Az Ige is egyértelművé tette. Tudtam és hittem, hogy Isten meg tudja bocsátani bűneimet, de én nem tudtam megbocsátani magamnak. Annyi minden volt ami bántott, és amit már nem tehettem jóvá. Annyi mindent juttatott Isten eszembe.

Miért nem tudok hinni? Pedig tudom, hogy Isten szeretett, még mielőtt én szerettem volna. És semmit sem vár el tőlem, csak hitet. Ez az, ami után sóvárogtam. A szívemben még mindig nyugtalanság volt. Le-

hetőségem nyílt, hogy találkozam keresztyén emberekkel. Szomorúan kellett tapasztalnom, hogy én nem vagyok olyan mint ők, sőt még a környezetemben sem láttam ilyeneket. Egyre inkább nőtt bennem a vágy, hogy jó lenne nekem is megtapasztalnom ezt a békeséget, amit másokban láttam, akik elfogadták Krisztust életük Uraként. Imában már megszólítottam Istent, de most egyre gyakrabban kértem a segítségét abban, hogy megmutassa: én melyik oldalon állok. Hiszen az Ige olvasása közben egyre több minden lett világosabb. Isten apránként formált. Hosszú vívódás után megértettem, hogy Isten még az én bűneimet is meg tudja bocsátani. Az Ő bocsánata elégséges. De bizonyosságra áhítoztam, és akkor Isten megszólított, mint atya a gyermekét. Hát nem látod? Hát nem érted? „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs 43,1) Maga a mindenség Ura és Királya intézte hozzám ezeket a szavakat. Most már én is szívből hittem, hogy Krisztus az én Megváltóm is. Tökéletes vigaszra leltem.

A köd fölszállt, és egy új időszak kezdődött az életemnek a Megváltómmal. Nem sokkal később, újabb próba elé állítottunk az édesanyámmal. Elvesztettem édesapámat is egy újabb balesetben. Minden nyomorúság közepette mégis hálás voltam, mert az Úr egy percre sem hagyott el. Volt mikor az érzések megcsaltak, de most már tudtam, nem az érzéseim a döntőek, hanem az, amit az Úr Isten kijelentett az Ő Igéjében. Krisztus pedig megígérte, hogy Ő az övéi menedéke, vigasza, támasza, bátorítója, ezért bátran mehetünk Hozzá mindenkor. És nekem nagy szükségem volt és van Rá.

Sokat formált és tanított az évek során, de még sok tanulnivalóm van. Kegyelmeiben hordozott és hordoz a mai napig. Megajándékozott egy hűséges társsal, három gyermekkel és sok-sok lelki testvérrel, akikkel együtt dicsérhetjük Urunkat és vívhatjuk a hit harcát a gyülekezetben.

Visszatekintve életemre, biztosan mondhatom: mindig is velem volt az Úr. Még sok mindent nem értek, de tudom: „a kik Istent szeretik, minden javukra van”.

Hálás a szívem, mert tudhatom, hogy egy tökéletes Uram van, Aki hűséges barát, csodálatos Megtartó és Szabadító, Akinél a szív igazi békére és oltalomra lel.

„Csak Istenben nyugoszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. Csak ő az én kösziklám és szabadulásom; Ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettébb.” (Zsolt 62,2-3)

Talán azt gondoljuk, távol áll tőlünk mindaz, amiről a New Age szól: lehet, hogy hódít külföldön, de itt nálunk biztosan nincs jelen. Ha pedig igen, akkor csekély mértékben. De nyissuk csak ki a szemünket! Talán sehol nem látunk TM (transzcendentális meditáció) központokat, nem árulnak amuletteket, nem népszerűbb egyre a jóga, nincsenek babonás jósdai hirdetések vagy nem találkoztunk indiai vallási prospektusokkal, meg tibeti élménybeszámolókkal a gyémántútról? Menjünk csak be egy könyvesboltba, és vizsgáljuk meg,

NEW AGE

amit ott találunk! A plázák és hipermarketek könyvespolcai roskadoznak a New Age irodalomtól. Ha megkérdezzük miért van ez így, azt felelik, erre van igény. Ez tulajdonképpen csak arra utal, hogy a jó és rossz közötti határt igen rugalmasan kezelik, mert az igény alakítható. Hiába próbál valaki minőségi irodalmat venni, ha csak selejt kapható. Egy idő után az ember felhagy a minőség keresésével, és kipróbálja a ponyvát. Egyszer, kétszer, amíg rászokik... Utána már ezt fogja keresni. Tehát, megváltozik az igénye, magyarul szólva, igénytelen lett. A divat nem magától alakul ki, valaki kitalálja, diktálja. Kihaszánva az emberi természet romlottságát, ez az új jelenség szabad utat enged a hiábavaló gondolatoknak, miután az élő Istent 'félreállítja'.

A New Age ezután már nyeregben van és elérheti korántsem titkolt célját: az új ember megvalósítását, akit a következőképpen lehet jellemezni: „Sem bíró, sem pap, sem tudós nem tudja az ilyen embert meggyőzni olyan valamiről, amit az ő saját tapasztalata nem bizonyít.” (1962-ben írta a Findhorn Community intézet egyik vezetője, David Spengler). Eszerint a legfőbb jó az a jó érzés lesz, amit valaki megtapasztal, függetlenül attól, honnan származik. A tekintély elleni lázadás és a minden kötöttségtől (Isten törvényeitől) való szabadulás képezi ennek a gnosztikus tanrend-

szernek az alapját. A gnoszticizmus az őskeresztyén-ség egyik korai eretneksége volt, miszerint bizonyos titkos ismeret (gnózis) által az ember megszabadulhat a bűntől és különleges misztikus élményekben lehet része. Hogy mi volt ez a titkos ismeret, senki nem tudta pontosan, de a történelem során újból és újból megjelentek a felszabadulást ígérő titkos ismeretek tanítói. A teljes szabadság elméleti illúziója, gyakorlatilag a teljes lelki rabság előfutára. Ez a modern tudatformálás egy gnosztikus látást ajánl, mely által meg lehet ismerni a természetfelettit. Mennyire

HATVANI-NAGY ALPÁR

más az, amit Jézus mondott Tamásnak: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek” (Jn 20,29).

De mi is tulajdonképpen a New Age? Gál Péter a mozgalomról írt könyvében, a következő meghatározást adja: „A New Age a monizmus és a panteizmus, a reinkarnáció és gyakran az evolúció világnézetén felépülő posztmodern áltudományos keverék jellegű álvallási mozgalom a huszadik század végén, amely a gnoszticizmus ókori eszméinek felelevenítésével, az okkultizmusnak és a mágiának korunkhoz szabott felélesztésével és gyakoroltatásával, valamint a keleti vallások elméleteinek és technikáinak importálásával alakult ki és terjed divatszzerűen, burkolt vagy nyílt keresztényellenességgel és utópisztikus, világvallási ígényekkel.”

Nem egy új keletű dolgról van tehát szó, csupán a terjedés módja és annak egyetemessége új. A New Age magába foglal mindent, amit csak lehet, szinkretista módon törekszik az uniformizálásra. Gyakorlatilag kijelenthető, hogy ez egy új, ember által útjára bocsátott mozgalom, mely a vallás igényével lép fel. Szerteágazó, minden területre behatol és megpróbál híveket szerezni magának. Joggal tette fel Jézus két évezreddel ezelőtt a kérdést nem annyira magának, mint inkább nekünk: „Mindazáltal az

embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön?” (Lk 18,8)

Igen, fel kell tennünk magunknak ezt a kérdést, és fel kell tennie minden magát keresztyénnek mondó egyháznak. Mit teszünk a hit megőrzéséért, továbbadásáért? Az ellenség nem alszik, szorgalmasan dolgozik a maga vallásának építésén. Mi pedig látni akarunk még mindig, hogy hihessünk? Ne a sebeket keresd Krisztus oldalán, hogy hihess, állj az Ige szilárd alapján, és mondd boldogoknak azokat, akik nem látnak és hisznek. A mi ismeretünket a Szentírásból merítjük, és ez nem egy titkos ismeret. Sőt ha titkot keresnénk, Isten világosan kijelentette, hogy mi ez a titok: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben” (1Tim 3,16). Krisztusban értjük meg Istent, az Ő keresztye, váltságáhalála által értjük meg, hogy kik vagyunk, és mi a megoldás nyomorúságainkra. A keresztnél kezdődik Isten és önmagunk megismerése, mondja Kálvin is.

Ha már gnózisról, ismeretről van szó, látható, hogy a New Age a kiindulásnál célt tévesztett. (Lehet más a célja?) Ismeretet ugyanis nem lehet szerezni Krisztuson kívül. Pontosabban lehet, csak hamisat. Ez az új vallás nemcsak destruktív tézisei miatt veszélyes, hanem azért is, mert nem határolódik el a keresztyénségtől, hanem szálakat bocsátva a látható egyház testébe, megpróbál beépülni és belülről kifejteni bomlasztó tevékenységét. Bizonyára halottunk már 'keresztyén' csoportdinamikáról vagy meditációs tréningekről...

Ha fel szeretnénk térképezni, mi is tartozik a New Age világához, a lehető legkülönfélébb területeket találunk. Különbség van azonban a New Age mozgalom és az általános New Age gondolkodás között.

A New Age mozgalmához az az intézmény vagy személy tartozik, aki szervezi ezt a világvallást (Findhorn Community), irányítja e nézetek terjesztését, valamint felvállalja és fel is veszi ezt a címkét.

A New Age gondolkodásához, szellemiségéhez tartozik minden más jelenség és irányzat, ahol egyetértenek az új világvallással. Egyik vezetőjük, Marilyn Ferguson szerint ezek képviselői téziseik megvallásával, alkalmazásával a „HÁLÓ” jegyében már akaratlan is a New Age terjedését mozdítják elő és részei annak.

Ha láttuk tehát, mi a New Age, hogyan terjed, és mi a célja, azt is meg kell vizsgálnunk mi ennek az új tudatformáló rendszernek az alapja. Már a korai őskeresztyénségben, illetve ókatolicizmusban fel-

üti a fejét a gnosztikusok szektája. Neve a görög *gnószisz* szóból ered (= ismeret, tudás). A gnoszticizmus szinkretikus vallási irányzat, amely a görög filozófia és misztérium-kultuszok, egyiptomi és közel-keleti vallási hagyományok és – egyes változataiban – keresztyén elemek keveréséből jött létre. Világképe, emberképe és istenképe dualista, szembeállítja a szellemet az anyaggal, a lelket a testtel, az anyagvilág teremtőjét a magasabb rendű, személytelen istenséggel. A gnoszticizmus szerint az üdvösség a titkos ismeretben rejlik, ezért az üdvözítő is csak tudást közöl. A tudás csak az alkalmas kevesek számára elérhető és érthető. A tan képviselői: az ókorban Marcion, Szaturninosz,

A New Age egyik lényegi eleme, hogy az istenség személytelen, és mindenben (bennünk is) jelen van. Képviselői irtóznak egy személyes Istentől, támadják a Krisztusba vetett bizodalmat – ezért is éri Jézus személyét annyi támadás manapság.

Karpokratész, Baszilizész, Valentinosz, Máni majd a neognosztikus, rózsakeresztes és hermetikuskolák, rendek. Ezt a régi tanrendszert eleveníti fel sokkal keményebb és istentelenebb formában a mai New Age. Mivel így kevesek számára volna elérhető, kiegészíti és folyamatosan bővíti fegyvertárát, hogy minél több emberre hasson, minél több területen jelen legyen. Gyakorlatilag a New Age összefoglalója mindenféle mai és régi keresztyénellenes felfogásnak és olvasztótégelye minden istentelenségnek, amit csak el lehet képzelni a történelem kezdete óta (Préd 1,9-10).

A New Age igyekszik tudatosan felölelni és magáévá tenni mindazt, ami az igaz Istentől elválaszt, ezekkel a tévtanokkal felfegyverkezve ártalmatlannak látszó mozgalmak és technikák által törekedik beépülni a látható egyházba. Már Tertullianus hosszas értekezéseket írt az efféle gnosztikus gondolkodásmód ellen. Furcsa módon az akkor leírt beszédek igencsak megállják a helyüket ma is. Tényleg nincs új a nap alatt. Nem a tudással önmagában van gond. Hanem azzal a tudással, amely az igaz Istentől való független tapasztalatszerzésre bátorít.

Az a baj, hogy ez egy olyan Istentől függetlenedő és keresztyénellenes tudás, amely a régi hazugsággal csábít: „*olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonoszoknak tudói*”. Hány embert vezetett már félre ez a gondolat, az önmegváltás, a megistenülés, a ’valóítsd meg magad’ mítosz. Jung nyomán a New Age azt mondja: „...*az isten önmagunk legmélye. Nem különbözik tőlünk: mi vagyunk az isten.*” Ez pedig a keresztyén ember számára elfogadhatatlan. Mint ha a földön a generációk cseréjével a helyes tudás is egyre inkább apadna, olyan kevesen látják meg, mi történt hatezer éve és mi van ma is folyamatban. Az emberek rászédése nem szűnt meg, hanem folytatódik tovább, minden nemzedék ráharap újra és újra erre az elcsépelet mondanivalóra, tragédiába döntve önmagát és a világot. Persze, most már a bűneset után, könnyebben megy a dolog, nem kell minket csábítani a bűnre, megy az magától is, csak valami csillogó talmi cél kell, ami Istentől elvezet, és máris megárad az új világvallás híveinek folyama.

A New Age egyik lényegi eleme, hogy az istenség személytelen és mindenben jelen van. E panteista világkép alapján tehát bennünk is, vagyis az ember is isten. Ez a megistenülés a New Age mozgatórugója. Képviselői irtóznak egy személyes Istentől, és mindent elkövetnek az összerosások fokozására az amúgy is félrevezetett emberek még nagyobb zavara érdekében. Erre szolgál a keresztyénség lejáratása, a sok fiktív ’bibliai’ regény, a Jézus személyét ért támadások és áldézetek sokasága. A külső szóhasználat az emberekkel való kommunikációban és a médiában persze kedves és sok pozitív dolgot tartalmaz. Igazi képet csak akkor kapunk, ha beleolvasunk egy ilyen könyvbe. Elkészerítő, hogy ilyesmi egyáltalán megjelenhet. De hát a demokrácia, szólásszabadság nevében mindent lehet terjeszteni. A keresztyéneknek a világ szerint toleránsoknak kell lenniük mindenkivel, de velük szemben nem akar toleráns lenni senki. Figyeljük csak meg, ha valaki megfogalmaz egy keresztyén nézőpontot, azt mindjárt maradi, buta vagy fundamentalista jelzőkkel illetik, sőt ’hol élsz te?’ – jellegű kérdéseket intéznek hozzá. A hamis vallás pedig terjed, romba döntve emberek millióit. Ma már senkit sem lep meg, ha egy kulturális központban okkult rendezvény van. Munkahelyeken ki lehet plakátolni, bizonyos munkahelyeken kötelező bizonyos tréningekre elmenni, sőt menő dolog ilyeneken részt

venni. Ez téma az emberek között. De Jézus nem téma, a keresztyénség már túlhaladott.

Ó, bárcsak felébrednének, meglátnák nyomorúságukat és Krisztushoz menekülnének! A Jelenések Könyvében a gyülekezeti levelekben Jézus nyílt felszólításokat intéz a hamis vallások ellen. Az ott megfogalmazott intéseket figyelembe véve meg kell látnunk, igencsak ráillenek a New Age gyakorlatára (Jel 2,14-15; Jel 3,17-18). A mindenkori keresztyének kötelessége a hamis vallástól való elhatárolódás és a többiek figyelmeztetése. Amint Krisztus valóban az Út, az Igazság és az Élet; úgy a Sátán pedig valóban a tévút, a hazugság és a Halál. Antikrisztus, tehát Jézus ellentéte. A New Age a pokolba vezető utaknak összessége.

Tegyük fel újra a kérdést: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?” Mert ez ebben a harcban sarkalatos kérdés. A hitért folyik a harc. Le akarják cserélni a régi hitet és egy új modellt akarnak az embereknek adni. A világ előtt el akarják lehetetleníteni a keresztyénséget. Érdekes, csak ezzel van baj. A muzulmán maradhat, a hindu egyenesen szövetséges, a sinto, a brahma, a buddhista meg része a New Age-nek. Amikor a Zsidó levélben (10,35) azt mondja a szentíró: „ne dobjátok el bizodalmatokat”, tulajdonképpen a hit megtartására szólít fel. Ez az, amit el akar tőlünk venni az Ördög: a hitet, a Krisztusba vetett bizodalmat. Bár elvenni nem tudja, de gyengíteni képes. Vigyázzunk, minek engedünk befolyást a mi életünkben, kinek hiszünk, és hogy viszonyulunk a New Age képviselőihez illetve az általuk megtévesztett embertársainkhoz. Az új tudatforma tulajdonképpen vallásos igényt elégít ki, hiszen az ember lelke teremtésétől fogva hitre van hangolva. Mindenki lelke mélyén vágyódik Isten után. Ezt a vágyat tölti be a New Age. De miért kell a hamis vallást követni, miért nem lehet a keresztyénség a lelki éhség betöltője? Részben mert viszket a fülünk és a mesékhez odafordulunk, de részben azért is, mert a keresztyénség nem tölti be megfelelő szerepét. Pontosabban, mi keresztyének nem vagyunk a helyünkön. Persze, a New Age a helyén van. Mi azért vigyázzunk, a megízletlenül só nem szállhat szembe sikeresen a mozgalommal. Ha a sárba hullunk és megtaposnak minket az emberek, az a New Age malmára hajtja a vizet. A cselekvő szeretet és mások kiragadása e tűzből reményt adhat az embereknek, hogy van igaz hit, és van egy igazságos és szerető Isten.

A HÉJA, A DENEVÉR ÉS A DONGÓ

Ha a héját beletesszük egy 2 m × 2,5 m méretű, felül teljesen nyitott ketrecbe, akkor a madár – annak ellenére, hogy tud repülni – teljeséggel fogoly marad. Ennek az a magyarázata, hogy a héja a röptét mindig egy kb. 3-4 méteres nekifutással kezdi. Megfelelő nagyságú hely hiányában azonban a repülést meg sem kíséri, és egész életében felül nyitott börtönében marad.

A denevér, a levegőben oly' fürgén repülő éjszakai állat nem tud sík felületről elrepülni. A padlón csupán csoszog erre-arra egészen addig, amíg nem talál valami kiemelkedést, ahonnan aztán fel tud szállni – méghozzá vilámgyorsan.

Egy felül nyitott vizespohárba tett dongó szintén a haláláig ott marad, hacsak ki nem vesszük onnan. Soha nem fog felfelé indulni, ellenben állhatatosan fogja keresni a menekülés lehetőségét alul, a pohár aljának szélén. Olyan kiutat keres, amely nem létezik, ráadásul azzal a következménnyel, hogy önmagát pusztítja el.

Olykor nemde hasonlítunk a héjához, a denevérhez és a dongóhoz: leszegett fejjel, ugyanakkor reménytelenül küzdünk gondjainkkal, nehézségeinkkel, problémáinkkal, és eszünkbe se jut, hogy Istenre tekintsünk? Pedig ez a – néha fel sem tett – kérdésre a válasz, a kimenekedés és a megoldás bármilyen problémánkra: Istenre fölnézni. A szomorúság hátranéz, az aggodalom körül néz, a hit viszont: fölfelé néz.

Emeljétek szemeteket az égre, tekintsetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad, és igazságom nem rendül meg. Hallgassatok rám, akik ismeritek az igazságot, népem, mely szívébe zárta tanításomat! Ne féljétek az emberek gyalázkodásától, szitkozódásuktól ne rendüljétek meg! Mert úgy járnak, mint a ruha, melyet megrág a moly, mint a gyapjú, melyet megrág a féreg. De az én igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzedékről nemzedékre. (Ézs 51,6-8)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

OLVASÁSRA AJÁNLJUK

Marie Durand: a constance-i torony foglya

Szerző: Daniel Benoit

Kiadja: Spalding Alapítvány, 2008.

Hitvalló elődeink életét megismerve nemcsak a tárgyi tudásunkat gyarapíthatjuk, hanem ezzel egy időben sok hasznos következtetést vonhatunk le a hétköznapiakra. A Szentírás által Isten is nagyon sok életpéldát tár elénk. Van közöttük sok pozitív, de számos elrettentő, negatív példa is. Ezen történetek bemutatásának célja nem a szórakoztatás, hanem sokkal inkább az, hogy taníttassunk, megfeddassunk általuk és növekedhessünk az igazságban.

A történelem során már sokan követtek el olyan bűnöket, amelyek kísértései ma is ott körözködnek a fejünk fölött. De elődeink esetében láthatjuk már a következményeket is, az engedetlenségük learott gyümölcsét. Mindezek ismeretében nem szükséges nekünk is ugyanazokba a bűnökbe esni, hogy aztán a következményeket is megismerjük. Másfelől pedig, a pozitív példák által felbuzdulhatunk az Istentől kapott kötelességeink teljesítésére. A kitartók, a hűségesek életének vége is arról tesz tanúságot, hogy megéri!

Daniel Benoit könyve eme második területet fedi le, azáltal, hogy betekintést enged a hugenották életébe. Az ellenreformáció dühöngésének legcsúnyább fejezetei közé tartozik a hugenották legyilkolása és az életben maradtak üldöztetése. De ugyanakkor mindez egy újabb csodálatos példa arra is, hogy a szenvedések által Isten milyen csodálatos gyöngyszemkékké csiszolta eme korban élt gyermekeit. Ez a könyv is sok tekintetben megfedd, int, de buzdít és bátorít is.

Napjainkban nem ritka az olyan keresztyén, akit afelől kell győzködni, hogy a Szentírás rendszeres olvasása életbe vágóan fontos dolog. A hugenották tudták ezt, és akkor is ragaszkodtak ehhez a foglalatossághoz, amikor életükkel vagy szabadságukkal fizettek érte.

Napjainkban nem ritka az olyan keresztyén sem, akit sokszor ösztökélni kell az igehirdetés hallgatására, a testvéri közösség gyakorlására, és ha csak egy mód van rá, áron is megveszi a távolmaradás lehetőségét. A hugenották ebben a vonatkozásban is jó példák lehetnek számunkra. Sokukat azért börtönözték be, mert részt vettek egy protestáns istentiszteleten. Ők áron (igen nagy áron) is megvették az alkalmakat! Ítélték börtönbüntetésre olyan személyeket is, akiket épp imádkozáson kaptak, vagy akiknek házasságát protestáns lelkész áldotta meg.

A hugenották szenvedéseinek fényében eltörpülhetnek a mi kicsinyes problémáink. Az ő áldozatvállalásuk fényében remélhetőleg mi is felbuzdulunk arra, hogy több időt, energiát szánjunk mindarra, amit senki nem vehet el tőlünk, ami örökre megmarad.

Levelek

Szerző: Kálvin János

Kiadja: Presbiteriánus Kiadó, 2009.

Idén Kálvin János (1509-1564) születésének ötszázadik évfordulójára emlékezik a protestantizmus. Külföldi és hazai reformátusok egyaránt

készülnek eme jeles alkalomra. Az egyháztörténelem tanúságán túl a munkásságáról szóló különféle rendezvények, teológiai konferenciák, valamint megjelentetett kiadványok mind-mind azt jelzik: az Úr Kálvinban egy nagyformátumú lelki vezetővel ajándékozta meg egyházát.

Bár Kálvin nem szorul sem bemutatásra, sem ajánlásra, mégis úgy gondoljuk, szükséges *emlékeztetnünk* magunkat mindarra, amit képviselt, illetve *aktualizálni* mindazt, amit ő egykor oly határozottan hirdetett. Az igazi – biblikus értelemben vett – megemlékezés nem lehet csupán intellektuális tevékenység, ez mindig cselekvésre és reformációra kötelez. Valahányszor az Úr a Szentírásban emlékezésre szólította fel az Ő népét, azt reformáló, megújító szándékkal tette. Egy reformátorról pedig különösen illik cselekvő módon megemlékezni.

Könyvünk válogatást kínál Kálvin azon leveleiből, tanulmányából és prédikációiból, melyekben a reformátor a tiszta istentisztelet fontosságával, a lelki közösségvállalás természetével, a sákramentumok kiszolgáltatásának hamis módjával, a magukat keresztyéneknek vallók megalkuvásával, ennek konzekvenciáival és egy sor egyéb fontos gyakorlati kérdéssel foglalkozik.

Ehhez tudnunk kell, hogy Kálvin a biblikus istentiszteletet egy *kardinális* kérdésnek látta. Abszurd dolognak tartotta, hogy egyesek csupán az *ember* üdvösségének *módjával* foglalkoznak, miközben mellőzik az *Istennek* kijáró tisztelet *módját*. Ezért Kálvin az istentisztelet kérdéséről kiemelten értekezett. Különösen sokat levelezett azokkal, akik pápista „istentiszteletekre” és ceremóniákra jártak, de magukat evangéliumi keresztyéneknek tartották. A reformátor írásában kifejtette: a belső és a külső istentisztelet összetartozik; aki nem az Igében foglaltak szerint tiszteli Istent, beszenyenezi önmagát, és Isten névére is szégyent hoz.

Mindaz, amit leír, időszerűbb, mint valaha. Úgy a problémák beazonosítása, mint azok megoldása vonatkozásában. Jó lenne tehát a XXI. században újra odafigyelni az istentisztelet kihívásaira! Ez a kiadvány erre ösztönöz.

A rendíthetetlen szülő és tanár

James W. Beeke

„Nem fél a rossz hírtől, erős a szíve,
bízuk az Úrban.” (Zsolt 112,7)

A szülők gyakran aggódnak gyermekeikért. A tanárok egyes diákok rossz magaviselete miatt bosszankodnak. Pedagógusként attól tartunk, hogy tanítványaink életében valamilyen tragédia történik, szülőként pedig bizonyos bűnöktől féltjük gyerekeinket. Tehát félünk a lehetséges 'rossz hírektől'.

Viszont ez az igeveres egy olyan emberről beszél, aki nem fél a rossz hírektől. Miért? A 112. zsoltár első verse elmondja nekünk, hogy ki ő: „Boldog ember az, aki az Urat féli”. Egy olyan személyről van itt szó, aki istenfélő, aki tiszteli az Urat, és aki Isten útján jár.

Miért nem fél a rossz hírektől az istenfélő ember? Mert „erős a szíve, bízuk az Úrban.” Nekünk, szülőknél és tanároknál akkor lesz erős a szívünk, akkor leszünk rendíthetetlenek és állhatatosak, ha egyre inkább Istenbe vetjük bizalmunkat. Ennek az ellenkezője is érvényes: a szívünk annál gyengébb, megingathatóbb, minél inkább emberekben és földi dolgokban bízunk, és nem az Úrban.

Miért van az, hogy annyira nyugtalanok és idegesek leszünk, amikor azt tapasztaljuk, hogy fiúgyermekünk mennyire tévesen ítél meg valamit, vagy amikor lányunk sértő megjegyzéseivel, a diákok szemtelen magatartásával, esetleg egy szülő vagy egy kolléga igazságtalan észrevételeivel szembesülünk? Miért gyengül meg a szívünk ilyen rossz hírek

hallatán? Miért telepszik ránk a kedvetlenség köde, amikor kellemetlen dolgokat hallunk? Ez a köd elhomályosítja a látásunkat, és nem vagyunk képesek szemünk előtt tartani a teljes képet és a helyes útírányt. Ilyenkor csak a közvetlen problémát és annak következményeit látjuk, másra nem tudunk figyelni. Miért van ez így?

A válasz egyszerű: mert helytelen dolgokban bízunk. De mi történik akkor, amikor rossz hírekkel szembesülünk, ha elvárásainkat, bizalmunkat gyermekeink példás magaviseletébe, diákjaink csodálatos fejlődésébe vetjük, vagy abban bízunk, hogy szüleink elismerjék odaadó munkánkat, kollégáink tiszteljenek minket szakmai teljesítményünkért? Természetes, hogy elcsüggedünk. Ilyenkor a bizalmunk és elvárásaink alapjai komolyan megrendülnek, és nem tudunk állhatatosak maradni. Elveszítjük higgadságunkat, helyes irányérzékünket. Megharagszunk, elbátortalanodunk, másokra neheztelünk, sőt még depresszióba is eshetünk. A rossz hírek földrengésként döntik le reménységünk ingtag alapokra épített házáat, mivel bizalmunk emberekben volt és nem az Úrban.

Azonban a 112. zsoltárban említett ember teljesen más. Ez az istenfélő, jámbor ember Istenben, a nagy „Vagyok, aki vagyok”-ban bízuk. A zsoltáríró úgy gondol Istenre, mint aki hű, kegyelmes, és aki megtartja ígéreteit. Egy ilyen istenfélő ember hite nem rendül meg, amikor rossz hírekkel, kellemetlen eseményekkel találja szembe magát, és csalódásokban, fájdalomban van része. Isten minden dolgot az

A rossz hír – legyen bár fájdalmas és időnként érthetetlen – hitünk szerint részét képezi Isten tervének. Semmi sem esik az Ő mindenható uralmán kívül, ezért az istenfélő háza erősen áll, semmi sem ingathatja meg hitét, bizodalját.

A hit és bizalom mélyebben gyökereznek, mint a körülmények.

Ő bonyolult, de ugyanakkor gyönyörű terve szerint alakít. A rossz hír – legyen bár kellemtelen, fájdalmas és időnként érthetetlen – hitünk szerint részét képezi Isten tervének. Semmi sem esik az Ő mindenható uralmán és vezetésén kívül, ezért az istenfélő háza erősen áll, semmi sem ingathatja meg hitét, bizodalját. A hit és bizalom mélyebben gyökereznek, mint a körülmények. Az ember szíve erős, mivel Istenben bízunk. Még ha a rossz hírek fájdalmasak és csalódást is okoznak, a csüggedés, levertség, elkeseredés köde nem fog elborítani bennünket, ha hitünkben gyakoroljuk magunkat. Miért nem? Mert a bizalmunk Istenben van.

Jézus Urunk így fejezte be a Hegyi beszédet: „Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva. Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; az összeomlott, és teljesen elpusztult.” (Mt 7,24-27)

Hogy lehetek rendíthetetlen szülő még akkor is, amikor rossz hírekkel szembesülök? Hogy lehetek rendíthetetlen tanár, amikor fájdalmasan kell csalódnom? Halld és cselekedd Isten szavát, kövesd az Ő tanítását! Bízz az Úrban! Szíved Istenben legyen erős, bízd magad csakis az Úrra, és ne magadban vagy gyerekeidben, diákjaidban bízz! Csalódnni fogsz, ha magadba vagy másokba veted bizalmadat. Olyan mértékben leszel képes megállni a próbákban rendíthetetlenül és állhatatosan, amilyen mértékben bízol Istenben. Te vajon rendíthetetlen szülő, állhatatos tanár vagy?

James W. Beeke a Brit-Kolumbiában (Kanada) fekvő Chilliwack város Heritage Reformed Congregation egyik presbitere, jelenleg a kínai iskolák oktatási tanácsadója és tanfelügyelője.

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2007. februári számából, fordította: Szőcs Erika

SPORTOLJUNK EGYÜTT!

FÜLÖP JÁNOS

„Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, a mint jó dolga van a lelkednek.” (3Jn 1,2)

Tavaly egy alkalommal Hazuga Nándorral beszélgettünk a fiatalok sportolási lehetőségeiről, arról, hogy milyen sportot tudnánk ajánlani keresztyén fiataloknak. Azóta sokat gondolkodtam ezen a kérdésen. Munka közben van időm elmélkedni. Ilyenkor eszembe jutnak a régi emlékek, és eközben mindig meglátom azt a bűnös világot, amiből kiragadtattam Isten kegyelméből. Egy ilyen alkalommal felidéztem az általam üzött sportokat is, és jót derültem a sok emléken. Eszembe jutott egy olyan sportág, amit nemcsak versenyszerűen, az eredményekért lehet folytatni, hanem a szépségeért is. Ezt a sportot valójában mindannyian gyakoroljuk halálunkig, csak kicsit más formában.

De mi is ez? Ez nem más, mint a tájékozódási futás, amivel még megtérésem előtt foglalkoztam. Ezt szeretném most bemutatni szépségeivel, nehézségeivel együtt. Ezt a sportot a természetben, általában erdős hegységekben vagy dombok között végezzük. Először is meg kell ismerkedni a térképészettel, különösen a domborzati térképekkel és azok jelöléseivel. Ez lesz a tájékozódás alapja: az útmutató. Továbbá meg kell tanulni a tájoló használatát, amely abban segít, hogy az útmutatót mindig helyes irányban tartsuk. A futás – ami olykor séta – csak ezután jön. Közben csodáljuk a természetet.

A versenyzőket egyenként indítják, kb. 2 perces időközönként. A versenyző a rajtnál várakozik. Ott kapja meg a domborzati térképet, amelyre – egy központi térképről – be kell rajzolnia az állomásokat. Ezeket érintve kell eljutnia a célba. Ha valaki nem jól ismeri a térképet, már az állomásokat sem tudja berajzolni helyesen. Az állomások közötti útvonalat mindenki saját maga tervezheti meg. Amíg ezt elkészíti, az előtte álló elindul az állomások felé. A versenyző egyik kezében a térképet, a másikban a tájolót tartja (ez mutatja az északi irányt), ehhez forgatja állandóan a térképet. Futás. Hegynek fel, völgybe le. A térképen előttünk a cél, egyik szemünk a célon, ahová szeretnénk eljutni, a másik szemünk a térképen, amellyel tájékozódunk. Természetesen a lábunk elé is nézni kell, jó előre. Ha csak a térképet nézzük, elvéthetjük a célt, és botladozva futunk, olykor egy-egy ág fejbe vághat, vagy nagyot koppanunk egy fatörzsön. De ha csak előre nézünk és a térképre nem, akkor könnyen eltévedhetünk. Olykor pihenésképpen sétálhatunk, csodálva a szép környezetet: itt egy szép virágra, ott egy állatra vagy egy szép madárhangra leszünk figyelmesek. Ha megtalálunk egy állomást, örömmel nyugtázzuk, hogy jó irányban, helyesen haladunk. Időnként elfutnak mellettünk, vagy mi futunk el valaki mellett. De biztos, hogy elhangzik egy kérdés: Segíthetek? Néha meglepődünk, amikor valaki szemből fut felénk. Vajon melyikünk tévelyeg? Ekkor kissé elbizonytalanodik az ember, és megállva, izzadságát törölgetve, többször beazonosítja helyét és a haladás irányát a tájoló és a térkép segítségével. Aztán futás tovább a cél felé. Tudom, hogy a célban várnak a szervezők, a barátok és sporttársak. Megnyugvás és hangos kiáltás: Sikerült! Megcsináltam! Majd jönnek a sztorik, az élmények, a visszaemlékezés, az együttlét és biztonságérzet öröme.

Szívesen ajánlom ezt a sportágat a fiataloknak. Bizony sok szép emléket, tájképet örök azokból az időkből. Milyen szép lehet ezt hívóként üzni, tudatosan megismerni Isten csodálatos teremtett világát! Futás közben, „magányosan”, azt érezzük, hogy mily kicsi, törékeny ebben a világban az ember. De milyen jó tudni, hogy csak hívni kell a segítséget, és már ott is van.

Rádöbentem, hogy én továbbra is gyakorlom ezt a sportot, csak kicsit másként. Pocakosan, idősebben, sétálva majd újra meglódulva haladok a cél felé. Kezemben az útmutató, a térkép – csak most úgy hívom: Szentírás. Ez írja le az utat a cél felé. Jól meg kell ismerni, mert enélkül eltéved az ember. És lám a tájoló helyett ott a Szentlélek, a gyülekezet, a lelkész, a testvérek, akik a 'térképet', a Szentírást segítik a helyes irányban tartani. Egyik szemem az Íráson, a másik a célon. Ha leveszem a célról a szemem, könnyen elvétem azt, ha leveszem az Írásról a szemem, megbotolhatok, eleshetek, rossz irányba mehetek. Csak akkor leszünk eredményesek, ha egyszerre figyelünk a térképre, a tájolóra és a célra – azaz a Szentíráásra, a gyülekezetre és a Mennysországra. Olykor gyorsabban futunk, máskor toporgunk. Állomásról állomásra haladunk, mint a tájékozódási futók: 1., 2., 3., 4. állomás és végül a cél – azaz újjászületés, megtérés, megigazulás, megszentelődés és Mennysország. Időnként elhaladnak mellettem, vagy én futok el más mellett, de mindig elhangzik: Segíthetek? Ha szembe jön valaki, elbizonytalanodok, de elő a Szentírást és a 'tájolót': a gyülekezet tagjait – vizsgálódás és irány tovább. Tovább, mert vár a cél, várnak a célban a barátok, akik már testvérek, és vár a 'szervezőség': az Atya, a Fiú és a Szentlélek. És halljuk a kiáltást: Sikerült! Köszönöm a kegyelmet! (Hisz a célba érkezés nem tőlem van). És a célban már nincs rossz, csak jó, csak öröm.

Mosolygok. Megállapítom, hogy mily nagy felfedezést tettem, és ezen felbuzdulva dolgozom tovább, és haladok a cél felé. Hol futva, hol toporogva...

„A te szemeid előre nézzenek, és szemöldököd egyenest magad elé irányuljanak. Egyenged el lábaid ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. Ne térj jobbra,* se balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól” (Péld 4,25-27).

* SMóz 5,32

A NAGY TITOK

Jeremiah Burroughs

Pál azt írta, hogy megismerte a megelégedettség titkát. Titoknak nevezte, mert ezt olyan sokan soha nem tanulják meg az életük során, s mert a hitetleneknek olyan nehéz megérteni: mi teszi a keresztyéneket boldoggá. Ebben a fejezetben a keresztyén boldogság néhány – sokak számára megdöbbentő elemét – fogjuk közelebről megvizsgálni.

A keresztyén boldogság *először* is azért olyan megdöbbentő, mert azt jelenti, hogy egyszerre vagyunk tökéletesen elégedettek valamivel, és tökéletesen elégedetlenek valami mással. Keresztyénként mindig örülünk, mert tudjuk, hogy Isten mellettünk van; elégedetlenek vagyunk azonban, ha ezt esetenként nem érezzük így. Az is boldogtalanná tesz bennünket, ha felismerjük, mennyire bűnösök vagyunk. A bűn akadályoz meg minket abban, hogy tökéletes legyen a kapcsolatunk Istennel. Csak a Mennyben leszünk majd teljesen büntelenek, ahol semmi sem árnyékolja majd be az Istennel való kapcsolatunkat. Addig azonban nem kereshetünk megelégedést azokban a dolgokban, amikben a világ fiai. Isten szeretetének érzése fontosabb kell, hogy legyen számunkra, mint bármi más ezen a világon. Aszáf, számos zsoltár szerzője hasonlóképpen érzett, amikor ezt írta: „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!” (Zsolt 73,25) Isten szeretete sok keresztyént tett tartósan boldoggá és megelégedetté a legnehezebb időkben is.

A keresztyének ezen felül megtapasztalják az Istentől kapott békességet, „mely minden értelmet felül halad” (Fil 4,7), s ha egyszer már megtapasztaltuk, sosem lehetünk e nélkül boldogok, mivel tudjuk, hogy mindez annak az eredménye, hogy Jézus Krisztus, a Békesség Fejedelme közel van hozzánk. S minél engedelmesebb életet élünk, ez a békesség annál nyilvánvalóbbá válik az életünkben. A világi ember ezzel elmentésben meg akarja ugyan tapasztalni a békességet, de nem akar engedelmeskedni az Úr Jézusnak. Pedig látnia kellene, hogy a keresztyének a legboldogabb, legmegelégedettebb, legtöbb békességgel rendelkező emberek. Ezért ha megkérdeznék bennünket, hogy ez miért van így, bátran tehetünk bizonyosságot: azért, mert a Békesség Fejedelmét szolgáljuk.

A keresztyének boldogsága *azért* is meglepő, mert nem az táplálja, hogy egyre több mindennel

rendelkezünk, amire vágyhatunk, sokkal inkább az, hogy egyre kevesebbre vágyunk. A hitetlen azt gondolja, hogy minél több mindene megvan, annál boldogabb lesz. Keresztyénekként azonban tudjuk, hogy mindez csak egy rövid időre tudna boldoggá tenni bennünket, hiszen a gazdag emberek nem feltétlenül boldogok; s azt is tudjuk, hogy igazán boldoggá az tesz minket, ha csak azokra a dolgokra vágyunk, amit Isten ad nekünk. Tudjuk jól, hogy a boldogságunk nem a bankszámlánkon található pénz mennyiségével arányos, inkább attól függ, mennyire vagyunk hajlandók megelégedni azzal, amit Isten ad. Akinek sok mindene van, és még többre vágyik, boldogtalan lesz; az azonban, akinek csak kevés adatott, de nem akar annál többet, elégedett lesz. Éppúgy, ahogy az, akinek két egyformán rövid lába van, sokkal kényelmesebben jár, mint az, aki egy hosszú és egy rövid lábbal próbálja ugyanezt. Ez a legfontosabb lecke, amit keresztyénekként meg kell tanulnunk egy olyan világban, ahol a hitetlenek mindig egyre több világi dologra vágnak és egyre több dolgot szereznek meg. Meg kell mutatnunk a körülöttnk élőknek: hogyan lehetünk boldogok úgy, hogy egyre kevesebbre vágyunk, minthogy egyre több mindenre tennénk szert.

A *harmadik* meglepő dolog az, hogy a keresztyén boldogságot nem úgy érzük el, hogy már nem aggódunk bizonyos dolgok miatt, hanem, hogy más dolgok miatt aggódunk. Például mikor szomorúak vagyunk valami miatt, önbecsapás azt feltételezni, hogy a problémát kell eltávolítanunk a boldogság eléréséhez. Valójában a bűn tesz minket boldogtalanná. Ha többet aggódnánk emiatt, egyéb problémáink hirtelen nem is látszanának olyan súlyosnak. A keresztyének egyik gyakori bűne az, hogy hajlamosak elfelejteni, hogy mindenük, amijük csak van, Istentől kapott ajándék, és nem adnak hálát érte, netán elkezdik Istent hibáztatni a szenvedéseikért. Ha emlékeznénk arra, hogy Isten mindig jobb hozzánk, mint ahogy mi azt megérdemeljük, boldogabbak lehetnénk még a nehéz időkben is. Például ha egy család felismeri, hogy a jövőre vonatkozó tervek nem fognak úgy beteljesülni, ahogy azt ők szerették volna, könnyen megtörténhet, hogy elkezdnek veszekedni, és egymást hibáztatják. De a veszekedés bűn,

amit el kell hagynunk, és bocsánatot kell kérnünk Istentől, ha a jövőben boldogok akarunk lenni.

Az *is* a keresztyén boldogság meglepő eleme, hogy a problémát nem kell eltávolítani ahhoz, hogy boldogok legyünk. Isten néha épp a szenvedéseink közepette áld meg minket. Pál azt írta „Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok” (Gal 5,17). Ezt a küzdelmet minden keresztyén átéli élete minden percében. Néha egy-egy nehézség segít abban, hogy győzedelmeskedjünk bűnös természetünk felett, és mindez közelebb visz Istenhez; így szenvedésünk áldás lesz számunkra.

A keresztyén boldogság *ötödik* megdöbbentő eleme az, hogy a megelégedettséget nem úgy érzük el, hogy többet akarunk, vagy többel rendelkezünk, hanem hogy többet teszünk. A keresztyén így gondolkodik: „Amögött, ami velem történt, Isten áll, s az Ő akarata, hogy most nem vagyok olyan boldog, mint egykor voltam. De nem szabad panaszkodnom. Új módjait kell keresnem annak, hogy hogyan szolgáljam Őt, és másképp kell megtalálnom a boldogságot: az engedelmisségen keresztül.” Boldogabbak leszünk, ha ott szolgáljuk Istent, ahová Ő helyezett bennünket ahelyett, hogy megpróbálnánk elérni azt, amink nincs – akárcsak a gyerekek, akik a felhőket akarják megérinteni.

A keresztyén boldogság *hatodik* eleme az, hogy a keresztyén embert az teszi boldoggá, ha megtanulja elfogadni azt, hogy Isten akarata a legjobb. Ha ezt megtanuljuk, többé nem aggódunk azon, hogy nem kaphatjuk meg pontosan azt, amit szeretnénk; „beérjük” azzal, hogy azt akarjuk, amit Isten akar, azt szeretjük, amit Isten szeret, és azt gyűlöljük, amit Isten gyűlöl. Így gondolkodunk: „Isten bölcsé tett engem lelkiekben; Isten megszentel engem; Isten megtanított elfogadni, hogy az Ő akarata a legjobb. És mert Ő elégedett ezzel, s mert ez Őt megdicsőíti, én boldog tudok lenni.”

Egyszóval a keresztyén azért boldog, mert Isten szentté teszi, s így boldogsága pusztán azon múlik, hogy mit tesz Isten. Amikor Jakab azt kérdezte, honnak támadnak háborúk és harcok közöttünk, arra mutatott rá, hogy a keresztyéneknek valójában az életükben lévő bűn okoz boldogtalanságot. Ha megszabadulunk ezektől a belső, láthatatlan, bűnös dolgoktól, ami istentelenséghez vezet, sokkal boldogabbak leszünk. Röviden, a boldogságunk nem attól

függ, amink van, hanem hogy milyen emberek vagyunk mi magunk. Ez a boldogság nagy titka.

Ha ilyenképpen vagyunk megelégedettek, az boldogság, mert szívünk Istennek tetsző, s azt tapasztalhatjuk, hogy mindennel elégedettek vagyunk, amit Isten küld nekünk. Keresztyénekként tudjuk ugyanis, hogy minden, ami velünk történik, Isten ajándéka – egészség, otthon, étel, ruhák, barátok, család, munka, lehetőségek, szórakozás. Minden egyes dolog Isten ajándéka, szeretetének utalványa. Így hát keresztyénekként megelégedettek lehetünk mindezekkel, és örülhetünk, hogy mindezeket megkapjuk. Lehet, hogy kevesebbel rendelkezünk, mint egyes hitetlenek, mégis jobban értékeljük mindazt, amink van, mert tudjuk, hogy jobb dolog kevés tulajdonnal Isten gyermekei közé tartozni, mint sokkal az ítélete alá esni. Isten szeretetének minden

A keresztyén boldogságot nem az táplálja, hogy egyre többel rendelkezünk, hanem az, hogy azokra a dolgokra vágyunk, amelyeket Isten ad nekünk.

egy ajándéka olyan, mint egy letét vagy garancia az elkövetkezendő életre, amikor Isten megadja majd mindazt a jót, amire már itt ebben az életben ígéretet adott. Minden, amit Isten ad, boldoggá tesz bennünket, és emlékeztet arra, hogy még ennél is boldogabbak leszünk a Mennysorszában.

Azok a keresztyének, akik szívükben boldogok azért, mert szívből istenfélők, ráébrednek arra, hogy szenvedésük során sokkal több vigasztalást nyernek az által, ha az Úr Jézuson elmélkednek, mint ha panaszkodnának. Jézus megtapasztalt minden fizikai, földi, érzelmi és lelki fájdalmat. Például szegény volt, hogy vigasztalást adhasson a szegényeknek; bántalmazásokat szenvedett, hogy vigasztalást nyújthasson azoknak, akiket igazságtalanság ér; megkínózták, hogy megvigasztalhassa azokat a keresztyéneket, akik erőért kiáltanak Hozzá, ha szenvednek. Az Úr ezt az ígéretet adta: „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok”. Keresztyénekként félhetünk a haláltól, mégis bátorságot ad, ha az Úr Jézus halálára gondolunk, különösen, ha arra emlékezünk, hogy Ő feltámadott a halálból.

Csak így tudunk erőt meríteni a szenvedés idején. Krisztushoz kell fordulnunk, Akinek van hatalma

megbocsátani a bűneinket, megszentelni minket, és megsegíteni bennünket minden próbában. Amikor Pál olyan keresztyéneknek írt, akiknek komoly próbákkal kellett szembenézniük, arra bátorította őket, hogy ne a saját erejükre támaszkodjanak, hanem Jézuséra. Azért imádkozott, hogy minden erővel megerősíttessenek „minden kintartásra és hosszútűrésre örömmel” (Kol 1,11).

Végül, aki szívében boldog, mert szívében Isten kedvére való, tudja, hogy a legnagyobb boldogság Isten ismeretéből fakad. A Jeremiás Siralmi írójának minden oka megvolt az elcsüggedésre: Jeruzsálemet elfoglalta az ellenség, és látszólag Isten népe sötét jövő elé nézett. Ugyanakkor tudta, hogy az igazi boldogság egyetlen forrása Isten maga, ezért azt írta: „Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom” (JerSir 3,24). Azt már láttuk, hogy mindazt, amivel rendelkezünk, Istentől kapjuk; mindaz, amit Ő ad, boldogságot hoz csakúgy, mint a vizet szállító vízvezeték. Néha azonban az utánpótlás elapad, s ilyenkor közvetlenül a kútból kell mérítenünk. Ugyanígy, amikor azok a dolgok, amiket Isten ad, nem állnak rendelkezésünkre többé, nem marad más hátra, mint hogy egyenesen a boldogság forrásához, magához Istenhez menjünk. Az idő múlásával megtapasztaljuk, hogy az igazi boldogság forrása maga Isten. A Mennyben Ő lesz a boldogság egyetlen forrása: „És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Barány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Barány.” (Jel 21,22-23) Mi már itt a földön megtapasztalhatjuk ezt az egyedül Istenben lehető boldogságot.

Ezekkel az igeversekkel támaszthatjuk alá a fejezetben leírtakat: „Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van” (Luk 17,20-21). Keresztyénként vágyakozunk a Mennyben lenni, de bizonyos értelemben már itt a földön megtapasztaljuk a Menny örömét. S tudjuk azt is, hogy bár már itt megtapasztaljuk a Menny előízét, ott majd egész teljességét fogjuk élvezni. Addig azonban mindaz, amit Istenben megtapasztalunk, teljességgel megelégit bennünket, nincs ugyanis semmi olyan szükségünk, amit Krisztus ne tudna betölteni.

De ez a boldogság csak akkor érhető el, ha az emberben békesség van, mint ahogy egy család is

akkor boldog, ha békesség van otthon. A hitetlen embernek nincs békessége, s így boldog sem lehet, hasonlóan ahhoz a családhoz, amelyben folyton veszekedés van.

A keresztyének tudják, hogy ennek a békességnek és boldogságnak a megtapasztalása azt jelenti, hogy egyszer majd magának a Mennynek a békességét és boldogságát fogjuk élvezni. Voltak olyan keresztyének, akiket ez a tudat képessé tett arra, hogy inkább meghaljanak, mintsem megtagadják a hitüket, mert örömmel és várakozással tekintettek a Mennyországra. Pál apostol így írt erről: „Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról-napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökévalók” (2Kor 4,16-18). A következő fejezetben megvizsgáljuk, hogy miért lehetünk biztosak abban, hogy Isten véghezviszi, amit megígért.

Gondolkodtató kérdések az 1. és 2. fejezethez

1. *Melyek az elégedetlenség forrásai az életedben? Légy őszinte!*
2. *A megelégedés Isten jellemének része és drága ajándék, melyet gyermekeinek ad. Szerinted mi jellemzi ezt a megelégedést?*
3. *A második fejezet titokként említi a keresztyén megelégedést – mint valami olyasmit, amit nem érthet meg senki, aki nem keresztyén. Ha őszinték vagyunk, el kell ismernünk, hogy sok keresztyén sem ismeri ezt a titkot. Miért van ez így?*
4. *Mi a kapcsolat, vagy mi kellene, hogy legyen a kapcsolat a keresztyén elégedettség és az eljövendő dicsőség ígérete között?*
5. *„A keresztyén boldogság nem abból fakad, hogy többel rendelkezünk, hanem hogy kevesebbre vágyunk.” Hogyan tarthatjuk vágyainkat és igényeinket ellenőrzés alatt?*
6. *Keresztyénekként vágyaink és elvárásaink mi- ben különböznek nem keresztyén rokonainkétól, barátainkétól, felebarátainkétól?*
7. *Mi a kapcsolat a megelégedettség és az istenfélelem között?*
8. *A fenti kérdésekre adott válaszaid fényében milyen változásokat kell véghezvinned életedben és hozzáállásodban?*

Jeremiah Burroughs: The Rare Jewel of Christian Contentment c. könyvből fordította: André Viktória

LELKI LEGELTETÉS

~ 3. rész ~

Keresztúri Pál

Manapság igen hangsúlyos a testünkkel való törődés, az arról való gondoskodás. Ez nem csupán a világban, de különböző egyházaknál, szektás csoportoknál, vagy egyéb 'gittegyletek'-nél is látható. Valóban: ezen a területen van egy reális és egy irreális farizeuskodó álláspont. Viszont a lelki dolgokról már nem esik annyi szó. Pedig az ember nem csupán testtel, hanem lélekkel is rendelkezik. „Formálta az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehelt az Ő orrába életnek leheletét. Így lőn az ember élő lélekke” (1Móz 2,7). Ha pedig így van, akkor ezen a két területen lehetnek – és vannak – problémáink. A régiek úgy tartották, hogy „az imádság a lélek lélegzetvétele”. Csakhogy sokan olyan lélekkel rendelkeznek, amely „nem lélegzik”. Azt is mondhatnánk, hogy halva született. Ha viszont van egy kis lelki érverésünk, akkor gondoljunk arra, hogy lelki szükséglettel rendelkezünk, táplálnunk, ébresztgetniünk kell a lelkünket. Erre sokan azt mondják: megvan a saját lelki életem, más ne szóljon bele. Az ilyen ember rendszerint nem fogadja el a Szentírás útmutatását, nem hallgat senkire. Csakhogy nem mindegy, hogy milyen a lelki életünk. Talán ismert a közmondás: „Nem a számár mondja meg, hogy merre menjen a nyáj.” Rendes körülmények között van egy pásztor, aki legelteti a nyáját. A nyáját valaki legelteti, a kérdés csupán az, hogy ki. A Jó Pásztor vagy valaki más? Ismét Keresztúri Pál írására hivatkozhatunk: Az Isten nyájához való tartozás biztonságáról és áldásairól. Ha a lelki betegségekkel rendelkezők látnák, hogy mennyire jó a mi Pásztorunk, akkor bizonyosan futva jönnének ezekre a füves legelőkre, és miként a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy jönnének, hogy igyanak az élet vízből. Ez a prédikáció nagyon erőteljesen rámutat arra, hogy milyen kiváltságos helyzetben vannak azok, akiket Isten pásztorol még a nehézségek közepette is, amikor kísértésben van részük, vagy éppen szomorúság éri őket. Ha az olvasó még nem tapasztalta meg Isten vigasztaló kegyelmét, akkor egy dolgot tehet. Igyekezék Isten nyá-

jához tartozni. Ugyanis csak két lehetőség van. Vagy az Isten nyájához, vagy a Sátán csordájához való tartozás. Magányos bárányok nincsenek, csak esetleg farkasok, ámbar rendszerint azok is farkába verődnek, hogy kárt tegyenek a nyájban. A Jó Pásztor viszont vigyáz az övéire, hogy egy se vesszen el közülük.

Tamás Sándor

„Gyönyörűséges és füves helyeken legeltet engem.” (Zsolt 23,2)

Ezekben az igékben három dolog van:

1. A legeltetés: „legeltet engem”
2. A hely: „füves helyeken”
3. A hely milyensége: „gyönyörűséges füves helyeken”

Dávid számára az a tanulság, hogy Isten úgy táplálja és őrzi őt, hogy ami a lelkének legnagyobb gyönyörűségére lehet, mindazt bőségesen és kellő időben megadja.

Tanulság

Akiket Isten legeltet, azok mindenféle háborúságban nyugalmat találnak, mert amiktől félniük kellene, azokat Isten elhárítja róluk.

Hogy mitől kellene félni? Négy dologtól:

1. Attól félhetnénk, hogy Isten elhagyhat minket, miképpen Jeremiás is sírva panaszkodott: „árvák lettünk” (JerSir 5,3).
2. Attól félhetnénk, hogy ha a Sátán minket megkísért, akkor meggyőz minket. Ezért is könyörgünk így: „Ne vigy minket kísértésbe.” (Mt 6,13)
3. Attól félhetnénk, hogy amikor mindenféle nyomorúság reánk érkezik, megemésztetünk, és nem lesz, aki megvigasztaljon, miként Dávid panaszkodott: „várok vigasztalókra, de nem találtam” (Zsolt 69,21).

4. Attól félhetnénk, hogy ha el is kezdhethetnénk a szent életet, azt véghez nem vihetnénk, miként Pál apostol szólt: „Meg van bennem az akarás, de én azt el nem végezhetem.” (Róm 7,18)

Mindezek félelmet szerezhetnek nekünk. De Isten úgy vigyáz az Ő híveire mindezekben, hogy bátorságosak maradhatnak.

Soha nem maradsz árván:

1. Mert azt mondja Krisztus Urunk az Ő híveinek: „Nem hagylak titeket árvákkul. Ismét eljövök ti hozzátok.” (Jn 4,18) Ebből az is látszik, hogy még ha néha úgy tűnik is, hogy Isten eltávozik tőlük, de azonnal visszatér hozzájuk, nem maradnak árvaságban.
2. Amikor a Sátán megkíséríti őket, nem győzi meg, mert ez a Pásztor könyörög óérettük, hogy az ő hitük meg ne fogyatkozzék (Lk 22,32).

Akiket Isten legeltet, azok mindenféle nyomorúságban nyugalmat találnak.

3. A sokféle szomorúság meg nem győzi az Ő híveit, mert ama Vigasztaló Szentlélek Istent küldi a szívükbe, aki vigasztalja őket, és örök-ké velük marad (Jn 14,16).
4. Ha az üdvösség munkája elkezdődik az Ő hívei életében, az félbe nem marad, mert: „Isten az, aki elkezdi és Ő véghez is viszi.” (Fil 1,6)

Ha neked pásztorod az Isten, eljön hozzád Istennek Fia, nem hagy árván, imádkozik érted a kísértés idején, vigasztal Szent Lelke által a szomorúságok között, és ha elkezdődik benned az üdvösség munkája, maga Isten végzi el azt benned Jézus Krisztus eljöveteleig. Igaz tehát az, hogy Isten úgy élteti az Ő fiait és leányait, hogy minden veszedelmek között bátorságosan megmaradhatnak.

Haszna

Négyféle ember talál vigasztalást itt:

1. Azok, akik azt mondják: ha Isten árvának nem hagy, mi az oka, hogy gyakorta eltávozik tőlünk?
2. Azok, akik azt mondják: ha Krisztus könyörög óérettünk, miért van ennyi kísértésben részünk?

3. Azok, akik azt mondják: ha bennünk van a Szentlélek, miért kell ennyi szomorúságot elsz szenvednünk?
4. Azok, akik azt mondják: ha Isten elvégzi bennünk az örök életet, miért van az, hogy olykor-olykor eltávozzunk az örök élet ösvényétől?

I. *Mi az oka tehát, hogy Isten olyan gyakran eltávozik tőlünk, ha amúgy nem akar árvákként elhagyni minket? Így vigasztald magadat: Gondold meg, hogy valakivel valaha a hűséges Pásztor vele volt, ha olykor el is távozott tőle, de soha végképp el nem hagyta, hanem a megfelelő időben ismét hozzá ment és meglátogatta. Ábrahámot is elhagyta egy kevéssé, amikor az ő kedves feleségét Sárát elvették tőle, de Isten elment az ellenségéhez, és az ellenségének ezt mondta: Meg kell hálnod, amiért elvetted Ábrahám feleségét – ezért azonnal visszaadta őt (1Móz 20,3). Dávidot is elhagyta Isten, amiért sok ideig nem tartott bűnbánatot az ő nagy bűne miatt. De amikor megtért, elérkezett hozzá a hűséges Pásztor, és azt mondta: „Elvette Isten a bűnödöt, nem halsz meg.” (2Sám 12,13) Pált is – úgy tűnt – elhagyta az Isten, mert elfogták, megkötözték és Rómába küldték ítéletre. De a megfelelő időben eljött Isten Angyala, és éjjel azt mondta neki: „Íme Isten ajándékba adta neked mindazokat, akik te veled a hajón vannak.” (ApCsel 27,24)*

Mármost elhagyott-e téged az Isten? Várj, csupán a te ellenségedhez ment, azt fenýíti meg, hogy neked ne ártson. Sok ideje, hogy bűneid miatt bűnbánatot nem tartottál? Majd eljön Isten, és megjelent, hogy nem halsz meg. Ellenséged kötelei vannak rajtad? Talán az éjjel megjelenik az Úrnak Angyala, aki azt mondja neked, hogy: ne félj.

Talán nehéz számodra, hogy olyan sokáig elhagy az Isten?

1. Ne legyen nehéz! Mert ha ez helyes Isten előtt, akkor előtted is legyen helyes! Dáviddal együtt mondd azt: „Ha én az Úr előtt kedvet találok, megmutatja nekem még az Ő frigyládáját és az Ő sátorát.” (2Sám 15,25)
2. Ne nézz te a természetnek akaratára, hanem nézz a te szerelmes Istenednek akaratára, és ha egy kevéssé elhagy is, csak azt mondd: Legyen meg az Úr akarata (Mt 6,10).
3. Ne gondolj a természetnek terhével, inkább mondd csak azt: Hadd terhelte ez a bűnös test, hadd viselje az ő gonoszságának terhét.

Hiszem, hogy eljön az én hűséges pásztorom, és engem az én nagy terhem alól kivesz, és fel-emel.

II. *Te, aki azt mondod: Ha könnyörög érettünk Krisztus, mi az oka, hogy ennyi sok kísértésben forgunk? Így vigasztald magad: „A kísértésektől naponta nyomorgattatunk, de azért lám teljességgel el nem nyomattunk”. (2Kor 4,8) Miért? Mert Krisztus az éretted való imádságával erősíti benned a lelkedet. De én miért nem érzem, hogy így van? Hiszem, hogy tudod: még teljességgel a kísértésekben el nem nyomattattál, sem pedig kétségbe nem estél. Akkor miért panaszkodsz? Hogy nem úgy érzed, ahogy te azt gondold, azért van, mert:*

1. amikor kísértésben vagy, még akkor is terhel a lelkedet a bűn megcselekvésével.
2. ezelőtt is sokszor veled volt a kísértésekben, de most hálátlan és feledékeny vagy az Isten veled való sok jótéteményéről.
3. te is sokaknak mutattad jóakarodat és barátságodat, de a kísértéseik idején nem mutattad meg hozzájuk való jóakarodat, hogy azt kedvük szerint megérezhetnék. Ugyanígy Isten sem cselekszi mindenkor, hogy kedved szerint megérezhesd az Ő könnyörületességének erejét. De itt is javadra igyekszik Isten, mert azt akarja, hogy (a) a kísértésnek idején ismerd meg bűnös voltodat; (b) harcolj a kísértésekkel; (c) erőtelen voltodat megismervén csak egyedül Hozzá ragaszkodjál.

Inteni akar, hogy te is másokhoz való jó akaratoddal úgy viselkedj, hogy valóságosan megérezzék.

III. *Akik pedig azt mondjátok, hogy elhiszitek, hogy az Isten megvigasztal, azonban a keserűség miatt csak éppen, hogy meg nem emésztettek, gondoljátok meg e három dolgot:*

1.) Gondold meg azt, hogy ha Isten olyan keserűséget bocsátana reád, amelyben semmi vigasztalást sem érzel, annyira, hogy keserűségben azt mondod: „Szomorú az én lelkem mindhalálíg” (Mt 26,38), de Isten még akkor sem hagy vigasztalás nélkül. Három dologban sem:

1. Még olyankor is olyan indulatot ad neked Isten, hogy ezt mondhatod: „Ne úgy legyen Atyám, ahogy én akarom, hanem ahogy Te.” (Mt 26,39)
2. Olyan indulatot ad szívedbe a keserűség elviselésére, hogy a tested ellenkezése ellenére

is azt mondod: Avagy ne igyam-e ki a keserűségnek ama poharát, amelyet reám mért az én mennyei Atyám?

3. Még halálos szomorúságodnak óráján is olyan reménységgel ruház fel Isten, hogy teljes bizalommal azt mondod: „Atyám a te kezébe ajánlom a lelkemet.” (Lk 23,46) Mi lehet ennél nagyobb vigasztalás?

2.) Másodszor azt is gondold meg: Isten olyan háborút bocsáthat az elmédbe, hogy mikor a barátaid látnak, akkor keserű sírással megsiratnak, miként Jóbót siratták a barátai (Jób 2,12). Csakhogy még ilyen állapotodban sem hagy vigasztalás nélkül Isten. A következőket cselekszi:

1. Meggyőz téged az Ő Lelke által, hogy a te életed kedves az Isten előtt, miként Jóbót is meggyőzte. Ezért mondta Jób: „Íme az égben van az én bizonyosságom, és az én dolgaimnak ismerője íme a magasságban van.” (Jób 16,19)
2. Isten annyira felbátorít a háborúságok ellen, hogy ha a te lelked meg is rémül vagy akár ha a halállal állsz is szemben, és a koporsódat már látod is elkészülten, mégsem ijedsz meg. Miként Jób is mondta: „Az én lelkem megromlott, az én napjaim megrövidültek, és a koporsó kész van nekem.” (Jób 16,23) Mégsem rémült meg Jób.
3. A háborúságok által Isten magához édesget téged, hogy minél több szenvedésben van részed, annál inkább reménykedsz a te Istenedben. Miként Jób is azt mondta amikor növekedett rajta a sok nehézség: „Uram ha meg is ölsz engem, mégis csak Benned bízom.” (Jób 13,15-20)
- 3.) Harmadszor azt gondold meg: amikor a te irigyeid megszomorítanak, Isten olyan szívbeli fájdalmat bocsáthat rád, hogy csupán sírni tudsz, és még az étel sem esik jól neked. Így járt Anna is (1Sám 1,7). Isten még ekkor sem hagy téged vigasztalás nélkül.
  1. Ő olyan békességes tűrő-szenvedő lelket ad neked, hogy csendesén várakozhatsz mindaddig, amíg Isten meglátogat.
  2. Isten felindít téged Lelke által a könnyörgésre, hogy az Ő házában öntsd ki a te szívedet az Úr előtt, miként Anna is tette (1Sám 1,15).
  3. Így lélekkel olyan hatékonysággal imádkozol, hogy amit fájdalmad idején kérsz az Úr Istentől, azt megadja neked. Így járt Anna is (1Sám 1,27). Kívánhatnál-e ennél nagyobb vigasztalást a te Istenedtől?

IV. Akik pedig azt kérdezitek, hogy ha Isten elvégzi bennünk az üdvösség munkáját, akkor miért van az, hogy el-eltévelyedünk az Isten törvényétől? Gondolkozzatok arról, hogy Istennek kedves fiaiként és leányaiként még ha vétkeztek is, megmutatja, hogy elvégzi bennetek az örök életet. A következő négy dolgot cselekszi Isten bennetek:

1. Megmutatja nektek, hogy vétkeztetek a ti Istenetek ellen, miként Jeremiás: „Ismerjük Uram a mi istentelenségünket.” (Jer 14,20) Sok bűnös nem jut el erre.
2. Szívedet úgy megkeseríti a bűneid miatt, hogy könnyhullatással sírsz rajta, miként Jeremiás próféta is sírt a népe leányainak romlásán (Jer 14,17).
3. Imádkozásra indít téged a te szívedben, hogy Isten ne veszejtsen el téged a te bűneidért. Miként Jeremiás is imádkozott: „Ne vess el minket a te nevedért.” (Jer 14,21)
4. Lelke által meggyőz arról, hogy sajnál tégedet, és a te bűneidet megbocsátotta. Ez történt Dáviddal is, mikor azt mondotta Isten előtt: „Te megbocsájtottad az én bűneimnek hamisságát.” (Zsolt 32,5)

Mit kívánhatnál ezeknél többet, bűnös ember? Úgy gondold, hogy árvaságban hagyott Isten? Emlékezz meg Ábrahámról, Dávid királyról és Pál apostolról, akiket bár egy kevés ideig elhagyott az Úr Isten, de nem hagyta őket árvakul, hanem szükségükben őket kegyelmesen meglátogatta. Kísértésben vagy? Ismerd meg a bűnös voltodat, vedd ki a bűnt magadból, és emlékezz meg Isten veled való sok jótéteményéről! Meglátod, hogy Krisztus közbenjáró könyörgésének ereje megérkezik, és mindenféle kísértésből kiment téged. Szomorú-e a te szíved? Várj, mert Isten meg fog vigasztalni, és a szomorúságnak poharát nagy lelki örömmel iszod ki, és lelkedet az Atyának bátorsággal ajánlod. Szívbeli fájdalmat szenvedsz? Légy jó reménységgel, mert eljön Isten, és könnyebbséget ad. Elveszi fájdalmadat, és megmutatja, hogy minden veszedelemben bátorsággal lehetsz. Ámen.

HÍREK

A MISSZIÓS MEZŐKRŐL

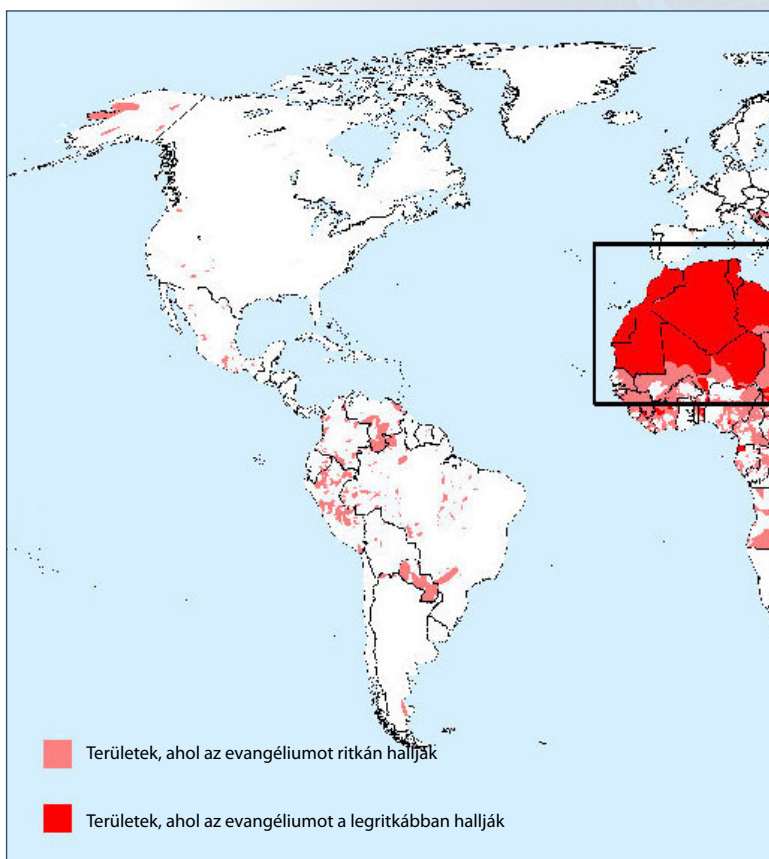
Curcubet Gábor

Ebben a rovatban tudósítani szeretnénk a különböző országokban végzett misszióról, a keresztyének üldöztetéséről és bizonyágtételéről az üldöztetés közepette. Mi Közép-Európában olyan helyzetben vagyunk, hogy nem kell tartanunk börtöntől, veréstől, erőszaktól, vagy a meggyilkolásunktól csak azért, mert bizonyágot teszünk Róla. Ezt nagyon kevesen mondhatják el magukról a világ más részein.

A világ legtöbb helyén üldözik a hitvalló keresztyéneket. Így van ez különösképpen a 10/40-nek nevezett téglalapon. Ez a terület nevét onnan kapta, hogy a 10. és 40. szélességi fok között fekvő országokat foglalja magában az Egyenlítőtől északra. Cikkeink azt a célt szolgálják, hogy buzdítsanak hálaadásra és közbenjárásra a testvéreinkért, de azt is, hogy egy hiteles összképet nyújtsanak a különböző országokról.

Először is pár információ a 10/40-es téglalapról:

- ♦ 865 millió még el nem ért iszlám vallású él 3300 kulturális alcsoportban;

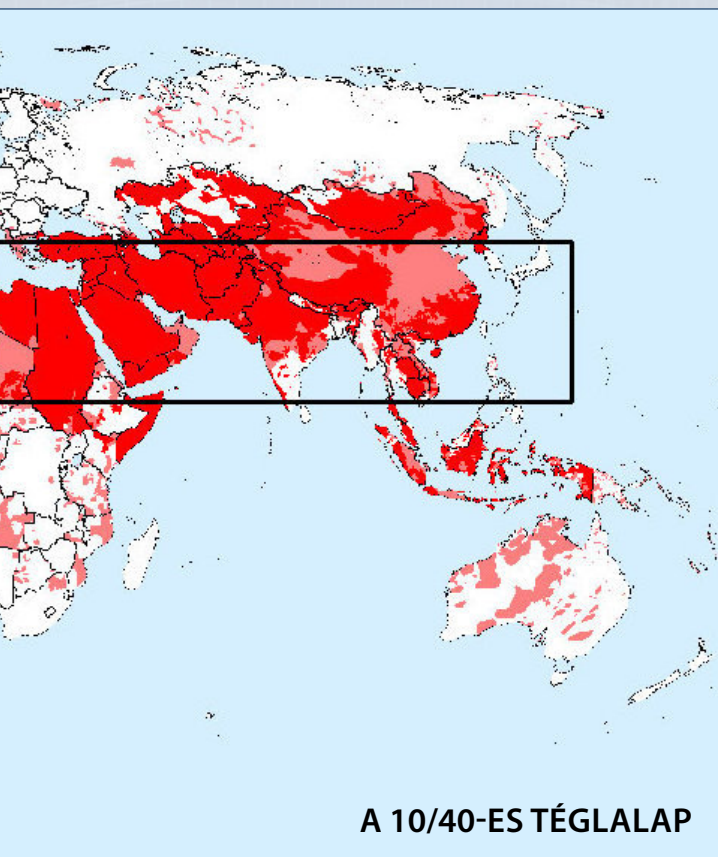
- 550 millió még el nem ért hindu él 1660 kulturális alcsoportban;
- 150 millió még el nem ért kínai él 830 kulturális csoportban;
- 275 millió még el nem ért buddhista él 900 kulturális csoportban;
- 2550 többségében animista törzsi csoport létezik, ami kb. 140 millió embert tesz ki;
- 17 millió el nem ért zsidó él szétszórva 134 országban.

Jó hírek azonban, hogy:

- a keresztyénüldözés ellenére Kínában van a legnagyobb növekedés több ezer megtérővel naponta;
- jóllehet 1989-ben csak négy ismert keresztyén volt Mongóliában, ma már becslések szerint 10.000;
- sok zárt országba bejutott az evangélium.

Isten, az Ő szuverén kegyelméből embereket küld zárt országokba, hogy elvigyék az evangéliumot. Embereket, akikért imádkozni kell, akik készek életüket odaadni Krisztusért. Ezek a hírek ugyanakkor arra is ösztönöznek minket, hogy mi magunk is tanúi legyünk Istennek országainkban: munkálkodjunk abban, hogy lelkeket nyerjünk meg betöltve missziói parancsát (Mt 28,19-20, ApCsel 1,8).

A következőkben híreket olvashatunk a 10/40-es téglalapról.

A 10/40-ES TÉGLALAP

Gyülekezeti házak rombolása Laoszban

Laosz Nonsomboon városában gyülekezeti házat rombolt le a hatóság. A hivatalos indoklás szerint mindez azért történt, mert a keresztyéneknek nem volt építkezési engedélyük. Úgy kerültek abba a helységbe, hogy korábban kilakoltatták őket otthonaikból (hivatalos indoklás szerint adminisztratív okok miatt), sőt, otthonaikat anélkül kellett otthagyniuk, hogy kaptak volna érte valamilyen kárpótlást. Ők fizették (részletben) a költöztetési költségeket, új házat is építeniük kellett. De mivel új helyre költöztek, nem építhettek gyülekezeti házat, ezt szegte meg a kb. negyven keresztyén családból álló közösség.

Adatok Laoszról

Népesség: 5.433.036

Legfontosabb népcsoportok: Lao-thai 58,9%, Monkhmer 30,8%, Hmong-mien 7,1%, Sino tibeti 2,7%

Legfontosabb vallások: buddhista 61,05%, törzsi vallások 31,2%, nem vallásos 4,2%, keresztyén 1,85% (ebből 1,2% hitvalló)

Legfontosabb nyelvek: Lao (összesen 92 nyelv)

Hat gyülekezeti házat támadtak és égettek fel a tálibok Pakisztánban

Február 22-én tálibok támadtak meg hat gyülekezeti házat Karachiban, és felgyújtották a közelben lakó keresztyének házait is. Ugyanakkor megverték az azokban lakó keresztyéneket, és elégették Bibliáikat. Mindezt a muszlim hitvallást (nincs más isten csak Allah, és Mohammed az ő prófétája) ismételve. Továbbá, kényszerítették a keresztyéneket, hogy muszlim hitre térjenek. Imádkozzunk az üldözöttekért, a szenvedőkért és családjaikért, valamint az üldözöttekért!

Pakisztánban gyakran van ilyen keresztyénüldözés, amit általában karba tett kézzel néz a hatóság.

Sárija törvény Pakisztánban

A pakisztáni hatóság megengedte, hogy a tálibok lakta területeken áprilistól életbe lépjen a Sárija, az iszlám törvénykezés. Bár ezt sokan a bűnös élet visszaszorítójának tekintik, tudnunk kell, hogy a Sárija követése alapja a keresztyénüldözéseknek is. Szerintük bárkinek, aki keresztyén hitre tér, meg kell halnia. Ennek következtében egész áprilisban folyamatosan támadták Karachi közelében a keresztyéneket.

Az egyik városban egy gyülekezeti házra pl. felírtak tálib párti szólamokat. Amikor a gyülekezet el akarta távolítani a falfeliratokat, akkor fegyveresek támadták meg őket, megsebesítvén három felnőttet és egy gyereket.

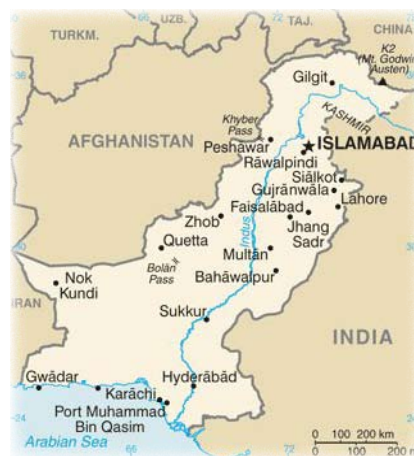
Adatok Pakisztánról

Népesség: 156.483.155

Legfontosabb népcsoportok: pandzsabi 40%, dzsati 25%, szindi 13%, pastu 15%, egyéb 7%

Legfontosabb vallások: muzulmán 96,08%, keresztyén 2,31% (ebből 0,4% hitvalló)

Legfontosabb nyelvek: urdu (arab írású hindi)

Kínai terroristák

Április 23-án meglátogatott egy lány, aki Kína, Ujgur autonóm tartományában végez szociális munkát. Elmondta, hogy tavaly, az olimpia kezdése előtt sok ujgur lelkipásztort tartoztattak le terrorizmus vádjával. Ezt csak a bennszülött hitvalló lelkipásztorokkal cselekszik meg, a külföldi misszionáriusokat kitoloncolják. Ezek a gyülekezeti vezetők ma is börtönben vannak, sőt a legfrissebb jelentések szerint valószínű, hogy kínzásoknak vannak kitéve, mivel egyiküket, Alimujiang Yimitit belső vérzéssel szállították kórházba.

A lány hamarosan visszamegy Kínába, hogy segítsen ott a lelkipásztoroknak. Példáját követi testvére is családjával együtt. Másik testvére Macedóniában végez missziói munkát. Tudják, hogy üldöztetés vár rájuk, és egészséget felőrlő körülmények között kell

faluról-falura járniuk, bujdosniuk a hatóság elől. Szolgálatukat azonban a Jézus Krisztus és az ujgur, kínai és tibeti nép iránti szeretet vezérli.

Még azt is hozzá kell tennünk, hogy románként a lány a magyaroknál szolgál, és szorgalmasan tanulja nyelvüket.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Sikó Mihály
Rákóczi út 78.,
tel: 06-1-3229317

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
15:00 – FB

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szóke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
tel: 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Simon Szabolcs
tel: 0744-307-550

Alkalmak
péntek: 18:00 – FB

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Petőfi S. u. 104.,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
csütörtök: 17:00 – NB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Simon Szabolcs, 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
péntek: 17:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
szerda: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
csütörtök: 15:00 – GYA
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0266-240-280

Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-30-550

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 14:00 – IT (kéthetente)

Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,
vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 16:30 – IB,
18:00 – HIT
vasárnap: 13:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
péntek: 19:00 – FO
vasárnap: 10:00 – IT,
11:00 – HIT, 19:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0722-573-019

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelynickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Rövidítések

EV – evangélikáció
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanulmányozás
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
KIT – kórházi istentisztelet
NB – női bibliaóra

GYÜLEKEZETEINK

NYÁRI TÁBORAINK ÉS KONFERENCIÁINK

ERDÉLY

Szováta

június 29 – július 6: gyerektábor

július 20-27: ifjúsági evangelizációs tábor

július 27 – augusztus 3: hitmélyítő tábor

augusztus 10-17: házaspárok tábora

augusztus 17-24: felnőttek tábora

augusztus 24-31: kreacionista tábor

Sepsiszentgyörgy

augusztus 24-31: angol nyelvi tábor

MAGYARORSZÁG

Balatonalmádi

június 22-27: gyerektábor

Miskolc

július 6-11: angol nyelvi tábor

augusztus 20-21: családi tábor

augusztus 22-23: nyári konferencia

KÁRPÁTALJA (Kukja)

július 13-18: gyerektábor

július 20-25: ifjúsági tábor (11-14 éveseknek)

július 27 – augusztus 3: ifjúsági tábor (14 év fölött)

augusztus 3-5: fiatal házaspárok tábora

augusztus 5-8: felnőttek tábora

augusztus 17-24: felnőttek tábora

augusztus 10-16: angol nyelvi tábor

